

בין אֵיִם

מאת ד"ר לונדון

תרגום י. למדן

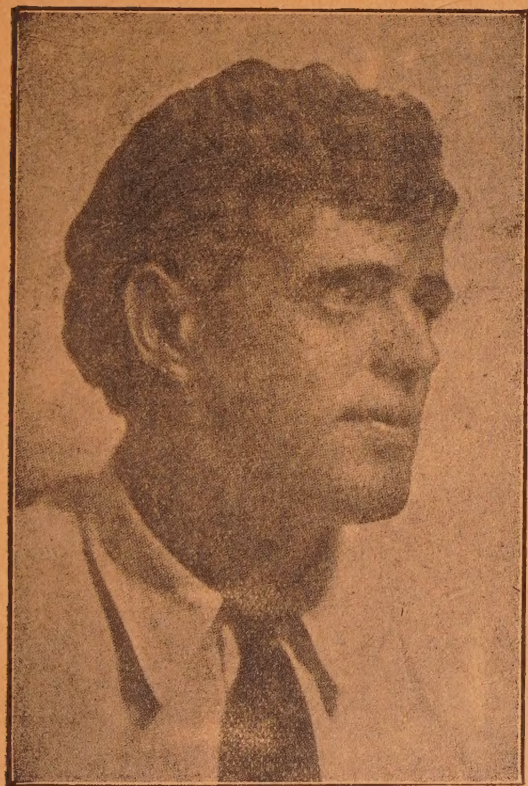
תרס"ז

ספרי פרוזה

ספרי מצפה

העורך א. ברש

בין איים

ד"ר ק לונדרון

דִּיק לונדון

הרוצה להכיר את תולדות חייו של דִּיק לונדון ילך אצל ספריו. הוא לא צריך היה לברות כמעט כלום: קורות שלשים שנות חייו העיקריות (נולד בסן־פרנציסקו 1876 ומת בגלן־אלן שבקליפורניה 1916) ספקו לגאון התאור והספור שבו את כל המאורעות והמוראות, המראות וההגיונות הממלאים בחינת אכזרית את כל ספריו, שכתב מתוך מזג אפי כביר ומתוך רצון מוסרי רב.

הוא עצמו בכל גלגולי גבוריו הנהו מפוס האדם החדש בעולם החדש. לא מין "אדם עליון" יליד המצאה פילוסופית, כי־אם בריה טבעית שעלתה מתוך קרקע ותנאים חרשים. ב"מרטין איִדן" וב"מלך אלכוהול" רואים אנו את הנער המושלך אל זרועות העמל, איתני הסכע והתאוות הנסערות בגלוי הבהמי והאנושי ביותר. הכסופים העזים לעלות אל הפסגה — פסגת המפעל והאישיות — ויהי גם דרך הגיהנום של החיים, והראייה המקיפה והשופטת תמיד, מתוך עצוב המוח שאיננו־פוסק, מטלטלים את רוחו בכבד־הקלע.

בכח ממיר, גורלי, שוכנת על קרקע נשמתו האימה מפני התנמנמות החושים והמחשבה. ועל־כן הוא משתמש כאמצעים טבעיים ולא־טבעיים להחזיק את רוחו תמיד ערה. התנמנמות (זו שמביאה את האמן האירופי לידי חזונות ליריים מזוקקים) פירושה בשבילו — הפסקת האקטיביות, וזו פירושה — חדלון מות. מתוך כך מובנים כל אותם המאורעות בים, הנדורים "על פס הברזל" בארצות־הברית ובקנדה, הטלטולים והמאסרים, ההעלמות באניה למשך שנתיים (7—1906), הנסיעה ליפן ולמבסיו בתור קורספונדר של מלחמה, העבודות הבהמיות בבתי־חרושת, הנדירה המבוהלת אל מכרות־הזהב, השכרות מתוך הסתכלות־בעצמו, נפתולי הרעות — כל אלה

כל הזכויות שמורות
Printed in Palestine

נדפס בדפוס "ציון"
ירושלים

ביתו של מִפּוֹהֵי

למרות מִבְּנֵה המגושם נשָׂאָה „אַאוֹרִי“ בקלות ברוח הקלה.
כדי להמנע מזרם משבר־החוף סבב רב־החובל את מהלכה לפני
שְׁעֵנָה. אִי־האלמוגים הִיקוּאִירוֹ — טבעת חול ואלמוגים אשר מאה
אמות רחבה ועשרים מיל היקפה — נמצאה מעל למים רק בגובה
של שתיים או חמש רגלים. על קרקע הלִגּוֹנָה, הצלולה והשקופה
כזכוכית, מונחים המון צד־פִּנְיָנִים, ומספון הַאַרְבָּה אִפְשֵׁר הִיָּה לראות
את הצוללים בעבודתם מהעבר השני של טבעת האי. לתוך הלִגּוֹנָה
לא היתה כל כניסה גם לספינות־מסחר. כשנושבת רוח נוחה יכולות
רק הסירות להכנס בה דרך התעלה העקלקלה, אך הספינות עצמן
גאלצות לעגון מחוץ ללִגּוֹנָה ולשלוח אל החוף רק את סירותיהן.
במהירות הורידה „אַאוֹרִי“ סירה אל תוך המים, ולתוכה קפצו
הצִי־תִּרְסֵר מלחים חוֹמִירֵעוֹר, אשר רק חגורות־כד אדומות למתניהם,
המלחים ישבו על־יד המשושים, ועל חרטום הסירה ליד ההגה עמד
איש צעיר אשר על־פי בגדיו הַמְרוֹפִּיִּים הלבנים נָקַר הִיָּה כִּי אִירופִי
הוא, אך באמת לא הִיָּה האיש אִירופִי טהור. בִּרְק־השמש אשר
לעורו הבהיר וזוהר עֵינָיו הכחולות העידו, כִּי דם פּוֹלִינִיזִי בעורקיו.
זֶה הִיָּה קְאוֹל, אֶלְכַסְנֵדֵר קְאוֹל, הצעיר בבני מִרִּיָּה קְאוֹל הסוחרת
העשירה, אשר לה הצִי־תִּרְסֵר ספינות־מסחר כ, „אַאוֹרִי“, דרך מערבולת־

משמשים שמן משחה על גלגל האינסמינקסים והשכל, שאינו פוסק
מלכסר אף רגע.

בתפיסת־העולם שלו יש משהו משל טולסטוי, אבל בלי כל אותה
הרכרוכית המוסרית, הישועית, וגם בלי אותה השרשיות בקרקע הכפר
והמולדת, שהיו את אישיותו של החוזה הצפוני. רק התאוות ורדיפת
הצדק בהויה—משתפות לשניהם במדה שזה. אולי מכאן יונק גם הלח
הפלסמי הראשוני המצין את שניהם.

שלישת הספורים הקטנים המקובצים בספר זה נבחרו מתוך ספר־
הנובילות המשובח שלו "ספורים מן הים הדרומי". הראשון מגלה לנו את
תפיסת הטבע והגורל שלו, השני את משפטו האכזרי על שלטונו הערמומי
ורב־המורך של האדם האירופי, והשלישי את ציורו הסמפטי מן האופי
השקול והספירי של האדם החדש, הזורע מנוחה ובסתון והוא עצמו אינו
יודע.

א. ב.

בצל האירה באור עדן כאור הירח. היא היתה שקופה ולבנה, עד כי קשה היה להבחין בה בהיותה נתונה בתוך כוס מים.

—כמה רוצה אתה במחירה? שאל ראול בשוין־רוח מעושה.

—רוצה אני — פתח מפוהי ומאחוריו הניעו ראשן בהסכמה

שתי נשים ונערה אחת. פניהן היו נרגשים מתוך קנאה עצורה ועיניהן הבריקו בתאווה.

—רוצה אני בבית—קרא מפוהי—גגו עשוי פח־ברזל ובו שעון

קיר בעל שמונה קצוות. ששה „חבלים“ ארכו של הבית ואולם־

עמודים סביב לו. בתוך הבית צריך שיהיה חדר גדול ושלחן גדול

באמצעיתו, ועל הקיר — השעון בעל שמונה הקצוות. ארבעה חדרר

שינה צריכים להיות בו, שנים שנים מכל צד של החדר הגדול,

בכל חדר־שינה צריכה להיות מטת־ברזל, שני כסאות ושלחן־רחצה

אחד. מאחורי הבית צריך שיהיה מטבח, מטבח טוב ובו סירים, מחתות

וכיכרים. את הבית עליך לבנות באי מולדתי, בפֶּקֶרְבָּה.

—זה הכל? —שאל ראול, אשר לא האמין למשמע אזויו.

—ומכונת־תפירה צריכה להיות בבית—הוסיפה טיפֶּרָה אשת

מפוהי.

—ואל לשכוח את שעון הקיר בעל שמונה הקצוות—הוסיפה

מצדה גֶאֹרִי, אמו של מפוהי.

—כן, זה הכל—אמר מפוהי.

ראול הצעיר צחק. צחק ארוכות ובכל לבו. אך בעת צחקו

הוגיע את מוחו בחשבונות. מימי עוד לא בנה בית, וידעתו בענין

זה היתה מעטה. בצחקו חָשַׁב את הוצאת הנסיעה לטֶהִיטֶן, אשר

משם עליו להביא את חמרי הבנין, חמרי הבנין עצמם, הנסיעה

לפֶּקֶרְבָּה, פרוק החמרים ובנין הבית—כל זה צריך לעלות בארבעת

המים הסוערת אשר לפני מבוא-החוף פלסה לה הסירה נתיב ותכנס למי הלגונה השקופים והשקטים. ראול הצעיר קפץ מתוך הסירה אל החול הלבן ולחץ את ידו של אחד מילדי האי אשר בא לקראתו. חזו וכתפיו של האיש היו רחבים ויפים, אך זרועו הימנית הכרותה, אשר משאירותה המדולדלה בלטה העצם המלבינה—העידה על פגישתו עם פֶּרִישׁ*, פגישה אשר הפכה אותו מדולה-פנינים חרוץ לפושט-יד ולסרסור חונף.

—השמעת אלק, — היו דבריו הראשונים — מפוהי מצא פנינה, איזו פנינה! עוד לא מצאו כמות לא בהיקואדו, לא בכל איי פאומוטו ולא בעולם כולו. קנה ממנה עודנה בידיו. ואל תשכח שאני הראשון אשר ספרתי לך. מפוהי הוא שפש, ותוכל לקנותה בזול. היש לך מעט טבק?

ראול שם מיד את פניו אל סוכת מפוהי, אשר ענפי עץ פנדנוס סוככו עליה. ראול היה משגיח הספינה מטעם אמו וממנה שומה עליו לעבור את כל איי פאומוטו ולהביא לה את כל ה"קופרה" (תוכי הקוקוס), הצדפים והפנינים הנמצאים בהם. מירון היה עדיין במשרתו זו, ורק נסיעתו השניה היא בשליחות זו, והוא סבל במסתריו על שאין לו נסיון בשומת הפנינים, אך כשהראה לו מפוהי את הפנינה, עלה בכל זאת בידו להבליג על תמהונו ולהעמיד פנים שוקמות, פניסוחר. הפנינה היתה גדולה כביצת יונה, עגולה, לבנה ומזהירה בשלל כל הצבעים. מימיו לא ראה כמות. כשהחליקה הפנינה מידי מפוהי לידו, נדהם ראול למשקלה שהעיד כי פנינה מוכחרת היא. הוא בקנה בזוכית המגדלת—הפנינה היתה בלי כל פגם. דומה היה כאילו נפֶּתָה מתמוזת עם חלל האויר.

קפץ אל היבשה, החליף מלים אחדות עם ילד-המקום הגדם ומהר אל ראול. היום קדר פתאום. קמה רוח והקדירה את אור השמש. מעברה השני של הלגונה כבר הבחין ראול את שורת הגלים המתקרבים, מבשרי הזועה של הסערה הקרובה.

—רבה-החובל רפי הודיע, שעליך למהר ולצאת מפה—אמר הקברניט. אם יש פה צדפים עלינו לותר עליהם ולאספם אחר כך, —אמר שוב—הברומטר ירד עד 29,70.

הרוח המתפרץ פגע בעץ הפגדנים וחלף הלאה, בהשליכו לארץ בחבטה עמומה הציתתירסר אגוז-קוקוס. אחר נשמע הגשם מרחוק, התקרב בנהמה כרוח-סופה, טפח על פני מי הלגונה והרתחם. במשק כבד נפלו הטפות הראשונות וראול קפץ ממקומו. —אלף דולרים של צילי במזומנים על השולחן, מפוהי—

אמר בקול רם—וסהורה בסך מאתים דולרים!

—רוצה אני בבית.

—מפוהי! —צעק ראול כדי שישמע קולו—חמור-חמורות!

אתה!

ראול מהר לצאת את הבית וביחד עם הקברניט פלסו להם דרך נגד הרוח, ברוב עמל, אל החוף. את הסירה לא יכלו לראות. מרוב שטף הגשם יכלו לראות רק את החול אשר לרגליהם ואת הגלים הקטנים של הלגונה אשר לחכו את החול. מתוך מכול-הגשם עלתה לקראתם דמות אדם. זה היה הורד-הורו הגדם.

—ההשגת את הפנינה? —צעק באזני ראול.

—מפוהי הוא טפש—השיב לו ראול בצעקה. ומיד אבדו זה

את זה בתוך הזרם הנפץ.

כעבור חצי שעה ראה הורד-הורו, אשר ישב והסתכל לצד

אלפים דולרים צרפתיים, שהם עשרים אלף פרנק, ומאין לו לדעת את שְׁנוֹה של הפנינה באמת?

עשרים אלף פרנק זהו סכום גדול—והכסף הן של אמו הוא.
—מפוהי—אמר לו ראול—טפיש גדול אתה—נִקְבָּה את המהדר בכסף מזומן.

אך מפוהי נענע את ראשו בשלילה, ושלשת הראשים אשר מאחוריו התנענעו אחריו.

—רוצה אני בבית—אמר—ארכו ששה „חבלים“ ואולם—עמודים סביב לו.

—כן, כן—הפסיקו ראול—יודע אני, יודע את תכנית הבית שלך, אך זה לא יתכן. אתן לך אלף דולרים של צ'ילי.
—רוצה אני בית—עמד מפוהי על דעתו.

—מה יתן ומה יוסיף לך הבית?—שאלו ראול—האורקן הראשון ישאטא אותו. עליך לדעת זאת. רב־החובל רָפִי אומר, שיש לחכות עתה לאורקן גדול.

—לא על פִּקְרָבָה,—אמר מפוהי—שם היבשה גבוהה מאד.
לא כן האי הזה, כל אורקן יכול לסחוף את היקוארו. את ביתי אני רוצה אני באי פִּקְרָבָה. ארכו של הבית ששה „חבלים“ ואולם—עמודים סביב לו—

ועל ראול היה לשמוע שוב את תכנית הבית לכל פרטיה, במשך ישעות רבות נסח ראול להוציא ממוחו של מפוהי את רעיון הבית, אך אמו, אשתו ונִקְרָבָה בתו חזקוהו בהחלטתו. אחרי שמעו בפעם העשרים את תאור הבית, ראה ראול את הסירה השניה של ספינתו מפליגה אל החוף. המלחים נענעו במשושיהם לאות, כי על הספינה להפליג תיכף מהמקום הזה. הקברניט הראשי של „אאורר“

דולרים של ציילי. ובכן יפה: אינך חייב לי יותר כלום. חשבונך סולק. ונוסף לזה אפתח לך „חשבון“ על מאתים דולרים של ציילי. כשאבוא לִפְהִיטִי ואמכור את הפנינה במחיר טוב. אוסיף לך על ה„חשבון“ עוד מאה. זהו בסך־הכל שלש מאות. אבל שים לב, כל זהו רק בתנאי, אם אמכור הפנינה במחיר טוב. אפשר שאפסיד. מפוהי שלב את ידיו בצער ובראש מושפל צנה וישב על

הארץ.

במקום הבית המבוקש שלם חוב. הוא לא קבל בעד הפנינה את אשר בקש.

—אתה טפש, —אמרה טיפֶּה.

—אתה טפש, —אמרה גֶאֹרִי אמו—למה מסרת את הפנינה

לִידוֹ?

—ומה היה עלי לעשות? —התקומם מפוהי—אני חייב לו כסף. הוא ידע כי פנינה לי. הן בעצמכן שמעתן, כי בקש לראותה. לא אני ספרתי לו עליה. ודאי מִישֶׁהוּ ספר לו. ואני חייב לו כסף. —מפוהי הוא טפש, —חזרה נְקִיקָה על דברי הגדולות.

בת שתיס־עשרה היתה נקורה, ורק זאת ידעה להגיד. מפוהי הקל ללבו, בחלקו לה מכת־לחי. עד כי התנודדה ממקומה. טיפֶּה וגֶאֹרִי פרצו בדמעות, והמשיכו, כדרכן, לחרפו ולקללו. הוררהורו אשר ישב והסתכל לצד הים, ראה ספינה שלישית, ידועה לו, מתקרבת והיא מתנודדת לפני מבוא החוף ומורידה סירה. זאת היא „היֶהָ“, ספינה, ראויה לשם זה, באשר רכושה של לוי היא, יהודי גרמני, הגדול בסוהרי הפנינים, ו„היֶהָ“ היא, כידוע, אלילת טְהִיטִי, אלילת הדגים והשודדים.

—השמעת את החדשה? —שאלו הוררהורו כאשר ירד לוי,

הים, איך „אָנרײַ“ מעלה את שתי סירותיה ומפנה את חרטומה אל הים. על־ידה ראה ספינה אחרת, אשר נשאה לכאן על כנפי הסופה. היא התנודדה על מקומה והורידה סירה לתוך המים. הוא הכיר את הספינה הזאת, זאת היתה „אורוֹקֶנֶה“ רכושו של טוריקי הסוחר מעורב־הגזע, הממלא בעצמו תפקיד של משגיח, והוא הוא אשר עמד ודאי בסירה על־יד ההגה. הוררהו הצטחק. הוא ידע כי מפוהי חייב עוד כסף לטוריקי בעד סחורה שקנה ממנו אשתקד בהקפה.

הסופה חלפה. השמש להטה והלגונה דמתה שוב לראי שקוף, אך האויר היה כבד ומצפץ כְּרִיר, העיק על הריֶאָה והכבד את הנשימה.

טורוקי, השמעת את החדשה?—שאלו הוררהו—מפוהי מצא פנינה. עוד לא דלו כמות, לא בהיקוֹאֶרֶן, לא בכל איי פאומוטו ולא בעולם כולו. מפוהי הוא טפשו. מלבד זה הן חייב הוא לך כסף. אל תשכח, שאני הוא הראשון אשר ספרתי לך. היש לך מעט טבק? טוריקי פנה מיד לסוכתו של מפוהי. זה היה בן־אדם עריץ וגם לא חכם ביותר. הוא זרק את מבטו המרושל על הפנינה הנפלאה, רק מבט אחד נעץ בה, ומיד לקחה ותחב אותה לתוך כיסו.

בר־מזל אתה, —אמר למפוהי—פנינה טובה היא. אני אפתח לך „חשבון“ בפנקסי.

—רוצה אני בבית, — פתח מפוהי במבוכה — ארכו ששה

„חבלים“ ...

—ספר לסבתך!—היתה תשובתו של הסוחר — אתה רוצה

לשלם את חובותיך, לא כך? היית חייב לי שתיים עשרה מאות

הסערה חלפה, אך השמים עוד היו מעוננים. הם ראו את שתי הספינות במלוא מפרשיהן חוזרות אל החוף בלוית ספינה שלישית. הרוח אשר הפכה פניה הכריחתן לנפות את המפרשים, וכעבור חמשה רגעים אחזה בהן הסופה מאחוריהן, ומן החוף אפשר היה לראות כיצד התקנים נשברים ונעקרים. מישרי החוף התרוממו ואִנְמו בנהמה, נחשול ענקי התרומם. ברכים פולחים האירו את היום הכהה, והרעמים הרעימו אִימות על ראשיהם. טוריקי ולוי מהרו אל סירותיהם, האחרון התנועע בכבדו כסוס־אֶזֶר נדף. כשיצאו שתי סירותיהם ממבוא החוף נפגשו בסירה של „אאורי“ אשר נכנסה אל החוף, ועל הרטומה ישב ראול והתר במשוחים. הפנינה של מפוהי הדריכה את מנוחתו, והוא חזר אל החוף להסכים לבנין הבית במחיר שבקש מפוהי. הוא הגיע אל החוף בעגנת־סגריר מאפילה, עד כי נתקל בלכתו בהור־הורו קודם שחבחן בו.

—אֶסְרָף, —צעק הור־הורו— מפוהי מכר את הפנינה לטוריקי במחיר ארבע עשרה מאות ציליים, וטוריקי מכרה ללוי בעד עשרים וחמשת אלפים פרנק. לוי חושב למכרה בצרפת בעד מאה אלף פרנק. היש לך מעט טבק?

לראול הוקל. אי־מנוחתו חלפה. מכיון שהפנינה כבר נקנתה על־ידי אחרים, ישוב לא תוסף להדריך את מנוחתו. אך הוא לא האמין עוד להור־הורו. אמנם, אפשר כי מפוהי מכרה בעד ארבע עשרה מאות ציליים, אלא שלוי, המכין בפנינים, שלם בעדה עשרים וחמשה אלף פרנק — זה היה מוקשה ביותר. ראול החליט להנדע על הדבר אצל רבי־החובל לינטש, אך בהכנסו לביתו של סֶפֶן זקן זה, מצאו שהוא לוטש את עיניו הנבהלות אל הברוממר.

אדם שמן, בעל פנים מגושמים, אל החוף—מפוזי מצא פנינה. עוד לא דלו כמות, לא בחיקואירו, לא באיי פאומוט ולא בעולם כולו. מפוזי הוא טפשי. הוא מכר אותה לטוריקי בעד ארבע עשרות מאות דולרים של צילי. הקשבתו מבחון ושמעתי. גם טוריקי הוא טפשי. תוכל לקנות ממנו בזול. אל תשכח שאני הוא הראשון אשר ספרתי לך. היש לך מעט טבק?

—היכן הוא טוריקי?

—הוא יושב אצל רב־החובל לינמש ושותה אפסנת זה כשעה. ובעוד לוי וטוריקי יושבים ושותים אבסנת ומתגרים על הפנינה, הקשיב הוררהורו מאחורי הדלת לשיחתם ושמע לבסוף שבאו לידו הסכם על מחיר מדהים בסכום עשרים וחמשת אלפים פרנק. בישיעה זו התקברו „אורהנה“ ו„הירה“ אל החוף והחלו לירות מתחתיהם לאות סכנה. שלשת הגברים מהרו לצאת מן הבית ועוד הספיקו לראות בהפליג שתי הספינות במלוא מפרשיהן ומתרחקות מן החוף, בהנשאן כסופה על הגלים המקוצפים, ואחר נעלמו בגשם.

—כאשר תחלוף הסופה תחזורנה ישוב, —אמר טוריקי—חבל

שלא יצאנו מפה.

—משער אני כי הברומטר הוסיף לרדת, —אמר רב־החובל

לינמש. הוא היה ספן לִבְנִי־זֶקֶן, אשר עזב את עבודתו מחמת זקנה, וידע מתוך הנסיון שהאי היקואירו הוא המקום הנוח ביותר עלי אדמות, אשר אוירו לא יזיק למחלת האספתקה שלו. הוא נכנס לביתו לבדוק את הברומטר.

—אלהים אדירים! —שמעו השנים את קריאתו ומהרו לביתו,

וכמוהו נדהמו למראה המספרים על־גבי הלוח שהראו עתה 20, 29,

כאשר יצאו הפעם החוצה בחנו בדאגה את השמים ואת הים.

—אלהים אדירים!—קרא זה, התרום למחצה מתוך כסאו
ושקע בו שוב.

—והרי אין כל רוח!—עמד ראול על דעתו—הייתי מבין
את כל זה אלו היתה רוח.

—אל תדאג, הרוח יבוא, במהרה, ענה בזעף.

שני הגברים ישבו ושתקו, הזיעה פרצה על עורם ברבבות
טפות־פנינים, אשר הפכו כתמים לחים והתחברו לקלוחים שנזרו על
הארץ. הם נשמו בכבדות לשאוף רוח, וביחוד הזקן. גל כביר עלה
על החוף, לחך את גזעי עציהקוקס ושקע כמעט לרגליהם.

—חתיכה הגונה מעל לגאות המים—העיר רב־החובל לינשיש
—ואני חי פה זה אחת־עשרה שנה, וכזאת לא ראיתי. הוא הסתכל
בשעון. „שלש“.

עיפים התקרבו אליהם איש ואשה בלוית מחנה של ילדים
וכלבים. הם עמדו מאחורי הבית, ואחר הסוס מעט ישבו על החול.
כעבור רגעים אחדים באה מהעבר השני עוד משפחה אחת, וכל
הנשים והגברים שבה היו טעונים כלים מכלים שונים. מיד התאספו
מסביב לביתו של רב־החובל כמאה נפשות מכל הגילים והמינים.
רב־החובל קרא לאשה אחת, שבאה עם תינוק על זרעותיה, ומפיה
נודע לו, שביתה נסחף זה לא־כבר אל מי הלגונה.

ביתו של רב־החובל עמד במקום הגבוה ביותר ביבשת האי,
והמשברים הכבירים כבר פרצו פרצות במקומות אחדים משני עברי
המבעת הצרה של אי־האלמוגים והתפרצו בגעש אל הלגונה. עשרים
מיל היה היקפו של אי־האלמוגים, ורחבו לא עלה בשום מקום על
חמשים „חבל“. הדבר היה באמצע העונה של דל־ת־הפנינים, ומכל
האיים הקרובים, וגם מִטְהִיטִי, התאספו לכאן כל התושבים.

— מה אתה קורא כאן? — שאל הקברניט בדאגה,
בשפשפו את משקפיו ושב להתבונן בברומטר.

— 29,10 — ענה ראול — מימי עוד לא ראיתי אותו יורד ככה.
— אפשר ואפשר! — נשם רב־החובל לינמש — חמישים
שנה עשיתי בַּיִמים ולא ראיתי עוד את הברומטר שוקע בעומק
כזה. שומע אתה?

רגע קל עמדו מחרישים ודוממים והקשיבו למשברים הגועשים,
אשר לקולם רעד הבית. הם יצאו החוצה. הסופה חלפה. במרחק
מיל עמדה „אָאנר“ מתנודדת ומתנועעת בגלים הנוראים, הבאים
מצפונית־מזרחית ומתנפלים בקצף אל סלעי האלמוגים. אחד המלחים
הראה על מבוא־החוף ונד בראשו. ראול הביט לעבר ההוא, וראה
לפניו אנדרלמוסיה של קצף וגלים.

— חושבני, רב החובל, כי הלילה אלץ אצלו — אמר ראול.
אחר פנה אל המלָח וצוה עליו למשוך את הסירה אל החוף
ולבקש מחסה לו ולחבריו.

— עשרים ותשעה בדיוק! — הודיע רב־החובל, אשר יצא
וכסא בידו, אחרי התבוננו שנית אל הברומטר. הוא ישב והסתכל
במשחק הים. השמש חדרה מבעד לעננים והגבירה את שרב
היום, אך דְּבֵי הגלים לא קם לדממה.

— איני מבין מאין זה באים הגלים האלו — רמן ראול
מתוך רוגז — כל רוח אֵין, ובכל זאת יבִים נא, יביט נא אל
הפוחים הללו.

חומת־מים ענקית באורך מילים אחדים ובכובד של רבבות
מוֹנָה, צנחה על אִיר־האלמוגים והרעידה אותם. רב־החובל לינמש
הודעזע.

החוק וקמעט הפילו. ראול נזכר את הברומטר ומחר אל הבית. הוא פגש את רבי־החובל, שנזכר גם הוא, ושניהם נכנסו הביתה.

—עשרים ושמונה!— קרא הספן הזקן. הינגא יפה תפוך פה.

וזה מה?

באוויר קמה המולה חזקה. הבית הזדעזע והתנודד. נשמעה נהמה כבירה. החלונות רעדו ושתי שמשות התפוצצו. גל רוח התפרץ ופגע בהם עד כי התנודדו ממקומם. הדלת השניה מול המבוא נסגרה בכוח כזה, שמנעולה נשבר לרסיסים וידית החרסינה הלבנה התנפצה לרסיסים ארצה. קירות הבית התרחבו, ככדור פורח המתמלא אוויר. אחר קם שאון חדש דומה לירות רובים. קצף הגלים טפח על הבית. רבי־החובל לינטש הביש אל השעון. השעה ארבע. הוא לבש את מעילו הכחול, הסיר את הברומטר מעל הן והכניסו לתוך כיסו הגדול. שוב הכה גל בחבטה עמומה על־גבי הבית. הבנין הקל התנודד, הסתובב על יסודו ומט על צדו. הרצפה התרוממה כעשרה טפחים באלכסון.

ראול יצא הראשון. הסערה אחזה בו ושלטלה אותו הלאה. הוא נוכח ישֶה־רוח הפכה פניה מזרחה. בהתאמצות רבה התנפל על החול, כשהוא מתכופף ומשתדל להחזיק בחפציו. רבי־החובל לינטש סאטא כקנה קש מן הבית ונפל בכל מלוא קומתו על ראול. שני מלחים ממלחי „אאור“ ירדו מעץ הקוקוס, אשר עלו עליו, ומהרו לעזרתם, אך נאלצים היו להתגבר בתכסיסים שונים על הרוח ולכבוש בזחילה וברוב עמל כל שעל דרך.

אבריו של הזקן היו נוקשים ולא יכול לשפם. המלחים משכוהו בעבותים קצרים, עד שעלה בידם להעלותו ולקשרו בצמרת, כחמשים רגל מעל ליבשה. ראול קשר את עצמו בחבל מסביב לגזע העץ

—מספר הנפשות מגיע פה לשנים עשרה מאות, —אמר רבי החובל לינמש—רוצה הייתי לדעת כמה ישארו מהם עד מחר בבקר.
—אבל מדוע אין כל רוח ? לו רק ידעתי זאת—אמר ראול.
—אל תדאג, בחורי, אל תדאג, האסון יבוא בזמנו.

באותו רגע פגע משברמים כביר באי־האלמוגים. מי הים חתרו בשלישה טפחים בעומק מתחת לכסאותיהם. צעקת־אוש עמומה התפרצה מפי המון הנשים. בידים משולבות עמדו הילדים נדהמים למראה הגלים האיומים ופתחו כיללה. תרנגולות וחתולים אשר חצו במים, חפשו להם מקום מקלט, כשהם עפים ומטפסים, כמו על־פי החלטה כללית, על גג ביתו של רבי־החובל. בן פאומטו אחד, עם סל מלא גורי־כלבים בידו, טפס ועלה על עץ־קוקוס וקשר את הסל בגובה של עשרים רגל ממעל ליבשה. אם הכלבלבים הצתה בתוך המים מיבבת ונובחת.

והשמש הוסיפה להאיר בכל זַרְקָה ודכ־הגלים ה־מֵת' לא פסק. הם התבוננו למהלך הגלים ולתנודותיה המטורפות של „אאורי“. רבי־החובל לינמש למש את עיניו אל הררי המים האיומים. הוא כסה את פניו בידיו, לבל יראה את המראה הנורא הזה, ונכנס לביתו. —עשרים ושמונה, יששים—אמר בשלוה, כשחזר שנית.

על זרועו נשא פקעת של עבותים דקים. הוא חתך אותם חתיכות, חתיכות, אֲמָפִים כל אחת, נתן אחת לראול ואחת לקה לעצמו ואת הנותר חלק לנשים, ויעץ להן לבחור בעץ ולעלות עליו. רוח צפונית־מזרחית קלה החלה נושבת והשיבה את נפשו של ראול. הוא ראה את „אאורי“ מעלה את המפרשים ומפליגה בים, והצטער על אשר גם הוא אינו עתה בארבה. הארבה ודאי תצא בשלום מן הסכנה, אך פה על האי — — — גל כביר פרץ אל

אך הוא הרגיש בכל זאת, כי היא הולכת וחזקה. לא הרחק ממנו נעקר עץ על שרשיו ומשא האדם אשר עליו השלך ארצה. הגלים אשר עלו על רצועת החול גרפו אותם והם נעלמו מן העין.

המאורעות באו וחלפו במהירות. על־פני הקצף הרווח של הלגונה נראו לעיניו כתף חומה וראש שהור שהסתמנו על־פני לבנת המים וכרגע צללו ונעלמו. העצים נעקרו, נפלו ונשברו כגפרורים. כחו ונבורתו של הרוח הדחימו את ראוֹל. העץ אשר ישב עליו התנודד גם הוא מסִּבְנוֹת. אישה אחת הטיפסה וחבקה את הילדה והילדה מצדה חבקה את החתול.

הגבר אשר החזיק בילד השני, נגע בכתפו של ראוֹל והצביע על משהו. ראוֹל הפנה את ראשו וראה במרחק מאה אמות את בית־התפלה המורמוני חָג ונע כשכור, הוא נעקר מיסודו ונסחף בידי הרוח והגלים אל הלגונה. חומת־מים ענקית תפשה בו, הפילתהו והשליכה אותו כלפי חצי תריסר עצי קוקוס. אשכולי האנשים נפלו מעוצם המכה כאגוזי־קוקוס בְּשָׁלִים. הגל הנסוג חשף אותם, אחדים שכבו על הארץ בלי תנועה והאחרים התפלשו והתעִנְתוּ. מראה האנשים האלה הזכיר לו משוש־מה נמלים. המראה הזה לא הדחימו עוד, הוא כבר נמצא במצב כזה, אשר לצמרמורת ולתמהון לא היתה עוד שליטה עליו. כדבר המובן מאליו ראה, איך הגל השני גרף מעל־פני החול את הרבות אדם אלו. גל שלישי, כביר וענקי מכל אלה שראה עד עתה, זרק את בית־התפלה אל הלגונה, ומשם נסחף בתוך הערפל אל הים כתבת־נח. הוא חביט לעבר ביתו של רב־החובל לינמש ולתמהונו לא מצאהו שוב. המאורעות בודאי חלפו במהירות הברק. לתמהונו ראה והנה רבים מילידי המקום יורדים מעל העצים שלא נעקרו עוד. הרוח הלכה והתחזקה. על זה העיד העץ

הקרוב והסתכל. הרוח היתה נוראה. מעולם לא פלל ולא חלם ראול על רוח כזאת. גל ענקי עבר את אי־האלמוגים, הגיע עד ברכיו והשתפך בלגונה. השמש נעלמה, ירדו דמדומ־עופרת. טפות־גשם מצליפות פגעו בו באלכסון. דומה היתה פגיעתן לפגיעות כדור־עופרת. מִזְרָק קָצָף מלוח ספה והכה בפניו כמכת יד־אדם. לחיו להטו ומעיניו פרצו, מבלי משים, דמעות כאב. כמה מאות מילדי המקום טפסו ועלו על העץ, ומראה האנשים האלו אשר נצמדו אל העצים כאשכולות־פירות, כמעט הצחיק אותם. ראול, בתור ילד מהיטי מנוסה, חבק את העץ בידיו, שלב את כפות רגליו מסביב לגזע והתחיל לטפס. בראש הצמדת מצא שתי נשים, שני ילדים וגבר אחד. ילדה קטנה חבקה התול בזרועותיה. מקץ־מושבם נסנף ראול בידו לרב־החובל לינשש והפטריארך אמיץ־הלב השיב לו בנפנוף יד. ראול נדהם למראה השמים. הם ירדו כמעט עד לראשיהם, ושוב לא היה להם צבע העופרת. הם היו ישחורים. למטה התגודד עוד המון אנשים, עמדו קבוצות, קבוצות מסביב לגזעי העצים ונצמדו אליהם למען החזיק מעמד. רבים עמדו בתפלה, ובתוך קבוצה אחת עמד והטיף מיסיונר מוק־מוגני. קול מוזר ופלאי הגיע לאזני ראול, ריתמי וחלש כצרחוֹרו של הצרצר המגיע מרחוק. הקול נמשך רק בהרף־עין, אך באותו הרגע העיר בו מעין מחשבה על מנגינת כרוב־שמים. הוא הביט סביבותיו וראה לרגלי עץ אחר ערמת אנשים גדולה, אשר נצמדו זה לזה ונאחזו בחבלים. הוא הבחין בהבעות פניהם ובתנועת שפתותיהם. כל הגה לא הגיע לאזניו, אך הוא ידע כי שרים הם שירי תהלים.

הרוח הלכה הלוך וקָבור. לראול לא היתה אמת־מדה לרוח זאת, אשר עברה כבר על כל מה שידע והכיר בחייו בדבר הרוח

נשנה גם במקומו הוא. עליו היה לאמץ את כל כחותיו למען החזיק מעמד בחבקו את העץ, והאשה אשר נצמדה אליו נחלשה יותר ויותר. בכל פעם בהתרוממו מתוך הגל התפלא כשמצא עוד את עצמו ואת האשה באותו המקום. לאחרונה ראה כי הוא נשאר לבדו. הוא הביט למעלה. גם הצמרת נעלמה. בחציגבהו של הגזע עוד התנווד קצה המרוסק. הוא נמצא במקום בטוח. שוב לא היה העץ מפגע לרוח ושרשיו עוד היו חזקים. הוא החל לטפס על הגזע, אך נחלש מאד והיה חסר-אונים לגמרי, ורק בקושי, לאט לאט, בעוד הגלים מטפחים עליו, עלה בידו להגיע לראש הגזע. אז קשר את עצמו לגזע ואמץ את לבו לקראת הלילה הבא. בודד וערירי הרגיש את עצמו באפלה. נדמה לו לרגעים, שכל העולם חזר לתהרובוהו והוא היחידי אשר נשאר בחיים. הרוח הגבירה תלים. משעה לשעה הלכה וחזקה. כשהגיעה, לפי חשבוננו, השעה האחת-עשרה, עלתה הרוח למדה כזאת, אשר היתה למעלה מהשגתו. זאת היתה מפלצת איומה, משתוללת ונוהמת, קור עובר ומחריב, עובר ומשמיד. נדמה לו לראול, שהוא עצמו נעשה קל ואורירי, כי הוא הוא הנמצא במצב של תנועה, הוא הגשא במהירות בלתי-מושגת דרך גושים אטומים בלי סוף וקץ. הרוח לא היתה שוב כאויר מתנועע, היא נעשתה ממשית כמים, ככסף חי. נדמה לו לראול, כי יכול הוא לאחוז בה ולקרוע ממנה גזרים גזרים ולבתרה כבפר את הבשר, כי יכול הוא להאחז בה ולהתלות בה כמו על-גבי בלישת סלע.

הרוח שמה מחנק לגשימתו, וראול לא יכול לעמוד נגדה ולא יכול לנשום. היא חדרה לפיו, לאפו, נפחה את ראותיו כשלחופיות. נדמה לו ברגע זה שגופו נמלא בעפר קשה והוא מנופח כולו. רק

שעליו נמצא. עין זה לא הוסיף להתנודד ולהתכופף. להפך, הוא עמד כשהוא מעוקם בזוית חדה מלחץ הרוח ורק רעד. אך רעדה זאת החליאה. איזמה היתה, דומה היתה לרעידת הקמרטון או לשונה של משרוקית־פה. תכופות עצרה הרעדה בעד הנשימה. לו גם החזיקו השרשים, לא יכול היה העץ עצמו לעמוד בפני לחץ הרוח. השבר היה הכרחי.

הה, הנה נפל שם אחד! הוא לא ראה כיצד קרה הדבר, אך לעיניו נראה פתאום רק חצי הגזע. אלמלא ראה זאת בעינו לא היה יודע כי אכן קרה הדבר. שבר העצים וזעקות השבר של האנשים לא נשמעו בתוך המולת הקולות הרבה. הוא העיף את מבטו אל רבי־החובל לינשש באותו רגע שגזע העץ נשבר ונבקע באמצעיתו לשנים ונעלם. הצמרת הפליגה עם שלשת המלחים של „אאנר” ועם רב החובל לינשש על־פני הלגונה. היא לא שקעה במים, רק נשאה כמוץ באויר. הוא עקב את מעופה במרחק של מאה אמות עד נגעה במים. הוא אמיץ את מבטו ובטוח היה, כי ראה את רבי־החובל מנענע לו בידו לאות פרידה.

ראול לא חכה יותר, הוא נגע בשכמו של יליד־האי ורמז לו לרדת. הגבר הסכים, אך אשתו שתקה מרוב פחד, ועל כן בחר להשאר על־ידה. ראול ישלשל את החבל מסביב לגזע והחליק למטה. גל של מים מלוחים עבר על ראשו. הוא עצר בנשימתו ונצמד מיואש אל החבל, הגל עבר ותחת מחסה העץ שאף אויר. הוא הרק יותר את החבל, ומיד שקע בגל שני. אחת הנשים החליקה וירדה אליו גם היא, בעוד ישגבר נשאר על־יד האשה השניה עם שני הילדים והחתול. ראול ראה עוד מקודם, שקבוצות האנשים אשר נצמדו אל העץ השני הלכו הלך ופחות, ועתה ראה, כי אותו המצב

בעוד מי הלגונה מלחכים את ברכיו ולפעמים מגיעים עד חזהו. בשלש בבקר קם האורקן לדממה. בחמש נשבה עוד רוח ים חזקה, ובשעה שיש קמה דממתמות ותופיע השמש. הים שקט. על שפת הלגונה עוד ראה מפורי את הפגרים השסועים, פגרי האנשים שלא הצליחו להגיע אל היבשה. ביניהם ודאי גם טיפפה וקאורי. הוא חפש לאורך החוף ומצא את אשתו כשהיא מונחת חציה במים. הוא ישב על־ידה והתיסח בשאגה כחיה פצועה. לקולו התנועעה טיפפה מתוך אי־מנוחה וגנחה. הוא היטיב להתכונן בה וראה, כי עודה חיה וגם לא נפצעה. היא ישנה. גם לה היה האושר הנתן לאחר מעשרה.

משתיים עשרה מאות הנפשות, אשר נמצאו על האי בערב הקודם, נשארו רק שלש מאות. המיסיונר המורמוני והשוטר פקדו את הנותרים. כל הלגונה היתה זרועה פגרים. לא נותר לא בית ולא סוכה. בכל איהאלמוגים לא נשארה אבן על גבי אבן. מכל חמשים עצרקוקס נותר רק אחד, וגם אלו נזקקו כולם ואף אגוז אחד לא שָׁרַד עליהם. מרשתיה לא היו. המים המלוחים מלאו את כל הבארות. מתוך הלגונה משו שלשה שקירקמח רטובים. הנצולים התכו את ה"לב" מתוך עצ־הקוקוס השבורים ואכלו אותם. הם עשו להם מערות בהפרם בורות בתוך החול וצפו אותם בשרידי נגות הפחים. המיסיונר התקן בוכנת־בשול, אך לא הספיק להכין בה מים מזוככים בשביל שלש מאות נפש. כשהתרחץ ראוּל למחרת בתוך הלגונה הרגיש שצמאונו שקט פתאום. הוא הכריז על החדשה הזאת, ומיד עמדו כל שלש מאות הנפשות במים עד הצואר וספגו דרך עורם את הרטיבות הקִּבְּהָה. על־ידם ומתחת לרגליהם צפו והתגוללו פגרי קרוביהם. ביום השלישי הובאו לקבורה. אחר ישובו וצפו לאניות־עזרה.

בהצמידו את שפתיו אל הגזע היתה לו היכולת לנשום. לחצו של הרוח שאינו פוסק הלאה אותו. גופו ומוחו עיפו. הוא לא יכול להסתכל ולחשוב יותר. בינתו והכרתו הסתתרו למחצה. רק רעיון אחד עוד חי בו: אכן אורקן היה זה! הרעיון הזה הכהב בו, עלה ושקוע בלי הפסק, כשלהבת הדועכת ומתלקחת חליפות. בהתעלפותו חזר ושב בו בכל פעם אותו הרעיון, כי אכן אורקן היה זה! ושוב שקע בהתעלפות.

משעת אחת-עשרה בלילה עד שלש בבוקר הגיע האורקן למרום הקפו. באחת-עשרה נשבר העץ, שעליו ישבו מפוהי ומשפחתו. כשהרים מפוהי את ראשו מתוך מי הלגונה, הספיק עוד לתפוש בנגקורה בתו. רק ילידי איי הים הדרומי יכולים לצאת בשלום ממחנק מים כזה. גזע הפנדנוס שבו נאחו נסער בתוך הקצף, ורק מפני שמפוהי הצליח לשנות במהירות את אופן אחיזתו בו על-ידי תכסיר תנועות שונות, עלה בידו להוציא לרגעים את ראשו ואת ראש נגקורה מתוך המים ולשאוף אויר. אך האויר היה כולו מים, כקצף פורח וגשם שוטף, שנתו ושפח באלכסון דרך האויר.

וכדי לעבור לעברו השני של החוף, צריך היה לעבור בשתיקה מרחק של עשרה מילים דרך הלגונה, ותשע עשירות מהנפשות האומללות אשר ניצלו מתוך הלגונה נקברו תחת העצים הנעקרים, שברי הספינות והריסות הבתים. טבועים למחצה ועיפים עד מות השלכו למכתשת האיומה הזאת ונמעכו לגושי-בשר מחוסרי-צורה. אך מפוהי בר-מזל היה. אחד כנגד עשרה. נפלה בחלקו חנינת הגורל. פצוץ ושורת דם הגיע אל החוף. זרועה הימנית של נגקורה נשברה וזרועה השניה נתמעכה, לחץ ומצחה שוסעו עד העצמות. הוא נאחו בעץ שלא נעקר ובחבקו את הילדה נצמד אליו ושאף רוח,

האניות לא תבאנה לאי נדח ובלתי מיושב זה. נוסף אל הכל סבלה רבות מפגרי האנשים. הגלים פלטו אותם בעקשנות אל כברת החול הקטנה, ונאורי חזרה והשליכה אותם באותה העקשנות בכל מאמצי כחותיה חזרה אל המים, במקום שהיו לטרף לשני הכרישים. כאשר עזבה כחותיה נתעמר כל החוף בזר פגרים והיא נסוגה בכל כח יכולתה—יכולת מצערה מאד—לאחור.

ביום העשירי אכלה את הקוקוס האחרון והיא נצטמקה מרוב צמאון. בכחותיה האחרונים שרכה לאורך החוף והפשה אחרי אגוז קוקוס חדשים. מוזר היה לה הדבר, שהמים אשר פלטו כל כך תרכה פגרים אל החוף, לא הביאו אתם אף אגוז אחד. הן מספר האגוזים שפגרים רב הוא בלי ספק ממספר הפגרים. לאחרונה התיאשה וחדלה מחפש וצנחה בלראונים על החול. בא הקץ. מעתה עליה רק לצפות למות.

אחרי התעלפות קצרה, בשוב רוחה אליה, התבהר לה שהיא מביטה על קווצת שערות אדומות־בהירות של ראש גויה אחת. הגלים פלטו את הגויה אל החוף וגרפו אותה שוב הימה. אחר נהפכה הגויה על צדה ונאורי ראתה שהיא מחוסרת כל פנים, ובכל זאת היה דבר מה ידוע לה בקווצת־שערות אדומה־בהירה זאת. עברה שעה. היא לא הוגיעה את מוחה להכיר את הגויה. היא חבתה למות. ואחת היה לה מי היה האיש אשר גייתו היתה עתה לפני עיניה. אך כעבור שעה התרוממה לאט לאט והתבוננה בגויה. גל גדול פלט אותו אל תחום הגלים הקטנים. אכן היא לא טעתה, שערות בהירות־אדומות אלו הן רק של אדם אחד באיי פאאומטו. זה הוא לני היהודי הגרמני, האיש אשר קנה את הפנינה ולקחה אתו אל האניה „הִדֶּה“, „הִידֶּה“ נטרפה ודאי בסערה. אלהי הדיגים

וזה אשר עבר בינתיים על נאורי, אשר האורקן הפריד אותה ממשפחתה: היא נסחפה דרך אִי־האלמוגים של הים הפתוח, כשהיא אווזת בקרש בלתי־הוקצע, אשר פצע וקרע את כל גופה. בתוך שטף הריהמים נשמט הקרש מידיה. זקנה היתה נאורי, קרובה לששים, אך לא לחנם נולדה באִי פאומטו ובלתה את כל שנותיה על חוף ימים. בשנותיה בתוך החשכה, נלחמת מתוך הנק בעד נשימת־אור, הכה דבר־מה בכח על כתפה. זה היה אגוד־קוקוס. באותו רגע ידעה את אשר עליה לעשות. היא אחזה באגוז. במשך שעה הצליחה לתפוס עוד שבעה אגוזים נוספים. היא קשרה אותם זה לזה בכלוריותיהם ועשתה לה מהם חגורת־הצללה. חגורה זו אמנם הצילה את חייה, אך גם אָיְמָה עליה לרַפֵּס את אבריה.

נאורי היתה אשה בעלת־בשר וע"כ נוחה להלחץ על ידי האגוזים. אך מנוסה היתה באורקנים, ובהתפללה לאל־הִי־קְרִי־שִׁים שיצילה משני הכריש, חתה לרגע שבו ישקוט הרוח. אך בשעה שלש נקשו אבריה והקרתה אברה, וכאשר שקט הים בשעה שש שוב לא הרגישה בכך. היא התעוררה מהתעלפותה רק בשעה שהושלכה אל החוף. בידים וברגלים פצועות ושותתות דם חתרה בגלים החוזרים מן החוף, חתרה וחתרה עד כי יצאה מתוך תחומם. היא ידעה היכן היא נמצאת. יָבֶשֶׁת זאת היא בלי ספק האי הקטן סְקוֹקוֹטָה. זה היה אי בלתי־מיושב ובלי כל לגונה. היקואירו נמצא במרחק חמשה עשר מלים משם. היא לא יכלה לראות את היקואירו אך ידעה כי שוכן הוא בצד דרום. הימים חלפו והיא נזונה מן האגוזים אשר העבירוה על־פני המים. מהם שתתה ואכלה, אך האגוזים המעטים האלו לא שברו את רעבונה וצמאונה. ההצלה היתה מסופקת. באופק הרחוק ראתה את עשן אנ־ת־ההצלה, אך היא ידעה כי

לפתוח אחת מהן על־ידי דפיקות בדתית. אחרי גיעה מרובה נוקבה הקופסה מרוב הדפיקות, ודרך הנקב שנתתה את הנזולים שבתוכה. אחר הקדישה שעות רבות להוציא מתוכה את הדגים בהכותה בקופסה להפיל מתוכה התיכות, חתיכות.

עוד שמונה ימים חתה לעזרה בינתיים חזקה את בית־המשום אל הדוגית בשערות אגוזי הקוקוס ובשִׁנֵּי שמלתה. הדוגית נזוקה והיתה סדוקה מאוד, והיא לא יכלה לתקנה כראוי, ונתכן לה כל־ר משאב, שהתקינה מקלפת אגוז־קוקוס. הרבה עמל דהסב לה המשום, בחתיכת פח כרתה את כל שערותיה עד עור ראשה, קלעה מהם חבל ובו קשרה ידית־מטאטא, באורך שלש אמות, אל קריש של ארגז האלתיות. בשִׁנֵּי כרמסה יתדות מעץ ונתדה בהם את הקשר. בחצות הלילה של היום השמונה־עשר הכניסה את הדוגית

אל המים והפליגה לעבר היקואירו. אשה זקנה היתה נאורי, וימי סבלותיה האחרונים גזלו ממנה את כל שומנה, עד כי נותרו בה רק עור ועצמות ומעט שרירים מוצקים. הדוגית היתה גדולה מדי ועשויה רק בשביל שלשה שָׁנִים חזקים, ורק בכוח ההכרח הצליחה נאורי לשִׁטָּה יחידה. הדוגית היתה גם סדוקה קשה, ואת שליש זמנה נאלצה נאורי להקדיש להרקת המים מתוכה. לשוא הביטה לעבר היקואירו עם עלות היום. גם טקוקופה שקעה ונעלמה כבר מאחוריה. השמש להִטָּה את גופה הערום וסחטה מתוכה את כל הרמיבות. עוד שתי קופסאות־אלתית נשארו לה. במשך היום נקבה בהם חורים ושתתה את הנזולים. להוציא ולאכול גם את הבשר—לזה לא הספיק לה הזמן. הזרם נשָׁאָה מערבה. ועם כל עמלה לחתור דרומה—הוסיף הזרם להדפה מערבה. אחרי הצהריים, בעמדה בכל מלוא קומתה בדוגית, נראה לעיניה האי היקואירו: שפעת עצר

והשודדים הסיר את חסדו מסוחר־פנינים זה. היא זחלה והתקרבה אל המת. כותנתו היתה קרועה, והיא ראתה את אבנט הכסף אשר לגופו. בנשימה עצורה התחילה לפתוח את האבנט והדבר הצליח בידה יותר מאשר קותה. היא זחלה ומשכה אחריה את האבנט על־פני החול, פתחה את כיסו בזה אחר זה ומצאה את כולם ריקים, אך בכיס האחרון מצאה את הפנינה היחידה, אשר קנה אותה לוי בנשיעתו אחרונה זו. נאורי נסוגה והתרחקה צעדים אחדים כדי להמנע מהריח הרע של הגויה וישבה לבחון את הפנינה. אכן זאת היתה הפנינה אשר מצא מפוהי ואשר טורקי גזלה מאתו. היא שקלה אותה בידה וגלגלה בחבה לכאן ולכאן בתוך פפה. לא יפי הפנינה הוא שלקח את לבה, לפני עיני־רוחה ראתה רק את הבית שבנו במחשבתם מפוהי, היא וטפירה. מדי הסתכלה בפנינה ראתה את הבית לכל פרטיו וגם את שעון־הקיר בעל שמונת הקצוות בכלל. בשביל זה כבר כדאי לחיות.

היא קרעה התיכת בד משמלתה וקשרה בה בזהירות את הפנינה לצוארה. אחר שִׁכְבָּה לאורך החוף, כשהוא נושמת וגונחת, לחפש אגוז־קוקוס. מיד מצאה אחד, ובהביטה סביבה מצאה עוד אחד. היא פצחה אחד מהם, שתתה את החלב, שרוח רקב היה לו, ואכלה אותו על תוכו וקלפתו. זמן־מה אחר־כך מצאה דוגית שבורה בלי בית־משוש. אך בהיותה הפעם מעודדת ומלאה תקווה, חפשה ומצאה גם אותו, לפני רדת היום. כל מציאה היתה לה כמבִּשְׁקֶת אושר. הפנינה היתה לה כקמיעת־סגולה. בשעה מאוחרת אחרי הצהרים ראתה תיבת־עץ הצפה שקועה עמוק במים, כאשר משכה אותו אל החוף השמיע בה מטענה קול קשקוש. היא נסתה לפתוח את התיבה ומצאה בה קפסאות של אֶלִּתִּיּוֹת משומרות. היא נסתה

אף רגע והיה מתנפל עליה תיכף. ארכו של הכריש היה חמש עשרה אמה, ונאורי ידעה כי בנשיכה אחת יכול הוא לנתחה לשנים, אך לנאורי אין פנאי להתעכב על הקריש. הן גם בשחותה נשאה הזרם ודחפה לאחור. עברה חצי שעה והכריש נעשה אמיץ יותר. בראותו כי אין לחכות לפגיעה רעה מצדה של נאורי — שט והתקרב אליה, בהקיפו אותה בעגולים צרים יותר, ולוה אותה במבטו הערמומי. נאורי ידעה כי במוקדם או במאוחר ימצא הכריש אומץ להתנפל עליה, ועל כן החליטה לקדמו. סכנה גדולה היתה כרוכה בנסיון זה. זקנה היתה נאורי, ובודדה בתוך הים והלשם מרוב תלאות ורעב, ובכל זאת נאלצה לקדם את התקפתו של נמרים זה ולתקוף אותו. היא הוסיפה לשחות בחכותה לשעת-כושר זו. הכריש שט אחריה ברשלנות במרחק של שמונה רגל. היא עשתה תנועה כאילו היא מתכוננת להתקיפו ותשליך את עצמה עליו לפתע. הדג נבהל, הכה בכל כח בזנבו, ובעורו הקישה והמחוספס פגע בה ושרט את עורה מן המרפק עד הכתף, ובהרחיבו את הקפותיו התרחק ונעלם.

באחת המערות המכוסה גזריפה שכבו מפוהי ואשתו טיפרה ורבו ביניהם.

— לו לקולי שמעת — האשימתהו טיפרה בפעם האלף — והיית מסתיר את הפנינה מבלי הראותה לאיש — כי עתה היתה עוד בידך. — אך הן הוררהורו היה באותו מעמד כשפתחת את הצדף,

וכי לא אמרתי לך את זה וחזרתי ואמרתי ?

— ועתה לא נקבל בית. ראול אמר לי היום, כי אלמלא מכרת

את הפנינה כי אז —

— אני לא מכרתיה. טוריקי גזלה ממני.

הקוקוס שלו נעלמה, רק פה ושם נראו לה באופק שרידי העצים הדלים. מראה אי־מולדתה עודד אותה. היא היתה קרובה למחוז הפצה, קרובה יותר מאשר פללה. הזרם הוסיף לשאת אותה מערבה. והיא התרה נגדו בכל כחותיה. היתדות שבהן חזקה את המשוט רפו, והיא אולצה לאבד הרבה זמן למען חזקן שנית. מלבד זה צריכה היתה להריק את המים מתוך הדוגית. מכל שלש שעות היה עליה להקדיש אהת למשאב המים. והזרם נשא אותה בלי הרף מערבה. עם שקיעת השמש נראה האי היקואירו. במרחק שלשת רבעי מיל מצד מערב. היתה עמד במלואו, ובשעה שמונה נראה האי לפניו ישר מצד מערב. היא נמצאה באמצע הזרם החזק ביותר. הדוגית היתה גדולה מדי והמשוט קטן וקצר מדי, וצריכה היתה לאבד הרבה זמן על תרדת המים. היא נחלשה מאד וחולשתה הלכה וגברה. למרות כל התאמצותה נשאה הדוגית בזרם מערבה. היא התפללה לאלהי הכרישים שלה, קמה והחליקה מתוך הדוגית אל המים ותחל לשחות. המים השיבו את רוחה ותתקדם בשחיתה, וכעבור זמן קצר כבר היתה הדוגית מאחוריה. כעבור שעה התקרבה במדה נכרת ליבשה.

אך פה קפצה עליה אימת סכנה חדשה. ישר למולה, במרחק פחות מעשרים רגל, נראה לפניו סנפיר בולט והותר במים. היא שחתה נגדו בעמידה והסנפיר החליק לו לאטו קדימה, נטה הצדה והקיפה תוך כדי שרטוטי עגול במים. היא כונה את מבטה אל הסנפיר והוסיפה לשחות. בהעלם הסנפיר הורידה את פניה על פני המים וחכתה, ובהופיעו שוב—המשיכה את שחיתה. נאורי הכירה וידעה כי יציר־אימים זה היה הפעם מרושל. בלי ספק הספיק האורקן די מזון לזולל זה. אילו היה הפריש רעב באמת, לא היה מתמהמה

מבחוץ נשמעה אנחה. למפוהי הוקל מעט. הוא הצליח לרמות את השד.

—אך מאין את באה, אישה זקנה?—שאל.

—מן הים, —קרא בתשובה קול־הנכאים.

—דעתי זאת! דעתי זאת! —צעקה שיפרה ורעדה.

מאימתי גרה שיפרה בבית זרים? —חדר קולה של נאורי דרך המחצלת.

מפוהי הסתכל באשתו בפחד ובועם. קולה הוא שמסר אותם.

—ומאימתי מתנכר מפוהי בני לאמו הזקנה? —הוסיף הקול.

לא, לא אני... מפוהי אינו מתנכר לך, —קרא—אנכי אינני

מפוהי. מפוהי גר במזרחה של הלגונה, הרי אמרתי לך.

—מה את עושה? —שאל מפוהי.

—אני נכנסת, —קרא קולה של נאורי.

הורם קצה המחצלת. שיפרה נסתה להתחבא תחת השמיכה,

אך מפוהי נצמד אליה, הוא מוכרח היה להסמך ולהחזיק במה־שהוא.

בהתאבקם יחד לטשו שניהם ברעדה את עיניהם אל המחצלת

שהתרוממה. הם ראו את נאורי זוחלת ונכנסת בלי שמלה לעורה

ומי הים נוטפים ממנה. הם צנחו לאחוריהם בפחד, התגוללו ונלחמו

על שמיכתה של נַגְקוּרה למען הסתתר תחתה.

—תנו לפחות מעט מים לאמכם הזקנה, —אמר השד בקול

תלונה.

— תן לה מעט מים, — צוחה שיפרה בקול רועד.

— תני לה מעט מים, — מסר מפוהי את הפקודה לנגקורה.

שניהם הוציאו את נגקורה מתחת לשמיכה. כשהרים מפוהי

אחרי־כן את מבטו הנפחד, ראה לתמהונו והנה השד שותה.

—אלמלא מכרת את הפנינה, היה נותן לך חמשת אלפים דולרים צרפתיים, שהם עשרת אלפים צ'יליים.

—הוא דבר עם אמו, —באר מפוהי— היא מבינה בפנינים.

—ועתה הפנינה איננה—קבלה טיפרה.

חלף זה איני חייב לטורקי ולא כלום, ובזה הרי קבלתי שתים עשרה מאות.

—טורקי מת! —קראה טיפרה— כלום לא שמעו על ספינתו. הוא אבד יחד עם „אאֶרֶ" ו„הִיֶּה". וכי ישלם לך עתה טורקי את שלש המאות שהבטיח לך בהקפה? לא! יען כי הוא מת. וכי היית חייב עתה לטורקי את שתים עשרה המאות, אלמלא גם מצאת את הפנינה? לא! יען כי טורקי מת, ולמת אין משלמים.

—אבל גם לוי לא שלם כלום לטורקי—אמר מפוהי—הוא נתן לו רק פסטרניר שעל־פיה יכול היה לקבל כסף בפשיטה. עתה טורקי מת ואתו אבד גם הַנֶּר, והפנינה אבדה עם לוי יחד. צַבֶּקֶת טיפרה, אבד אבדה הפנינה ומאום לא קבלתי תמורתה. ועתה הניחי לי לישון. הוא תרים פתאום את ידו והקשיב. מבחוץ נשמע שאון. כאילו מרשהוא נושם בכבדות. יד נגעה במחצלת אשר שמשח לדלת־מבוא.

—מי שם? —קרא מפוהי.

נאורי, —היתה התשובה—היכול אתה להגיד לי היכן בני מפוהי? טיפרה פרצה בצעקה ותפשה בזרוע בעלה.

—שד! —קראה בשנים נוקשות—שד!

פני מפוהי חורו כפני מת. הוא לפת בפחד את אשתו.

—אשה טובה, —גמגם והשתדל לשנות את קולו— מכיר אני יפה את בנך, הוא גר במזרחת של הלגונה.

מֵאוּקִי

מאה ועשרה פונט היה משקלו. שערותיו כושיות, מתולתלות ומראהו—שחור, שחור מיוחד. לא שחור-כחול ולא שחור-ארגמן אלא שחור כצבע השזיף. שמו מֵאוּקִי, ובנו של נשיא-שבט היה. שלשה טמבו היו לו. טמבו במלניסות הוא כמו טפו בפוליניסית. ואלה היו שלשת הטמבו של מאוקי: ראשית, אסור לו לנגוע בידה של אשה ולקבל דבר-מה מידה היא; שנית אסורה עליו אכילת שבלולים וכן גם מאכלים אחרים המבושלים על גבי אש שבה בשלו שבלולים; שלישית, אסור היה לו לנגוע בקרוקודיל ולשוט בדוגית אשר בה נמצא חלק כל-שהוא מכריה זאת, ולו גם בגודל של שן

גם שניו היו שחורות. אך לשחור זה היה מראה אחר, כמראה הפית. כה עשתה אותן אמו באחד הלילות, בשימה עליהן מין אבקה מינרלית אשר עשתה מאיזה רגב כתוש שמצאה בפורט אנדמס. פורט אדמס הוא כפר-דיגים קטן במלאיטה. ומלאיטה הוא האי הראי בכל אי-סולומון, כה פראי ואיום, שכל הסוחרים ובעלי הכספים לא יכלו להדור לתוכו. מאותם הימים הרחוקים אשר בהם באו בראשונה למלאיטה צידי הטקפנג וסוחרי עצים-סנדל ועד ימינו

וכשהושיט השד את ידו ושם אותה בידו של מפוהי—הרגיש מפוהי בממשותה של הד ונוכח כי אין זה רוח כלל. אז התעורר מפחדו, הדף את טיפורה לאחוריו, וכעבור רגעים אחדים כבר הקשיבו כולם לספורי נאורי, ובספרה על לוי ובמסרה את הפנינה לידי טיפורה, נוכחה גם טיפורה במציאותה של חותנתה.

— מחר בבקר—אמרה טיפורה לבעלה—תמכור את הפנינה לראול בעד חמשת אלפים צרפתיים.

— והבית ? — התערכה נאורי.

— הוא יבנה את הבית, — ענתה טיפורה — הוא אומר, שזה יעלה בחמשת אלפים, מלבד זה הוא רוצה לתת בהקפה על על סכום של אלף אחד.

— וישה, חבלים יהיה ארכו של הבית ?

— ודאי, — ענה מפוהי — ששה, חבלים.

— ובהדר האמצעי שעון־קיר בעל שמונה קצוות ?

— ודאי, וגם שולחן עגול.

— תן לי אפוא, דבר־מה לאכול, כי רעבה אני, — אמרה

נאורי מרוצה, — ואחר נלך לישון כי עיפה אני. מחר בטרם נמכור את הפנינה נסיף עוד לשוחח על הבית. מוטב שנקבל את האלף במזומנים. לעולם טוב הכסף המזומן מן ה,הקפה כשרוצים לקנות סחורה מידי הסוחרים.

נעדרים קיום תקיפים ואופיים. רק בעיניו אפשר היה להבחין עקבות עצמיות נעלמה, אשר מלאה תפקיד חשוב באישיותו, ואשר לאחרים לא היתה ידועה ומובנה.

אביו של מאוקי היה נשיא הכפר פורט־אֶצְמֶס. וכה היה מאוקי, יליד יושבריימס, לחצי אֶמְפֶּנְה. הוא הכיר את תכונות כל הדגים והשבלולים, וסלעי האלמוגים היו לפניו כספר פתוח. הוא הצטנן בשיוט. בהיותו בן שנה כבר ידע לשחות, ובן שבע—ידע כבר לעצור בנשימה למשך רגע שלם ולצלול במים בעומק שלשים רגל עד קרקע הים. ובן־שבע היה כאשר גנב על ידי הפושטנים (יושבי הסכנים), אשר לשחות אינם יודעים ומפחדים מפני הים. מאותו יום ראה מאוקי את הים רק מרחוק דרך עבר־היערות וממרומי ההרים.

מאוקי היה לעבדו של פֶּנְפּוּא הזקן, נשיאם של כמה ישובים יעריים, הפוזרים על מורדי ההרים של מלאישה. העשן אשר עלה מתוך הישובים האלה שָׁמַשׁ לנוסע־האניות הלבנים האות היחיד לרובי התושבים שם בעבר־היערות. הלבנים לא העיזו לחדור למקומות ההם. הם נסו זאת בפעם היחידה בלכתם שמה לחפש זהב. ראשי כולם הותזו והוקעו על ראשי הגגות של המְלָאִיטִים.

בהיות מאוקי בן שבע־עשרה אול הטבק אצל הזקן פֶּנְפּוּא. עתים רעות הגיעו אז לכל הכפרים אשר תחת שלטונו, ופֶּנְפּוּא עצמו היה האשם בזה. סווא היה נמל קטן, אשר ספינה גדולה לא יכלה לעגן בו. חופיו היו מכוסים בעצי מֶגְרֹוב, אשר ענפיהם נתלו וירדו עמוק במים. מלכודת גמורה היה המקום הזה, ולמלכודת זאת באו פעם באנית־מרוץ קטנה שני אנשים לבנים. הם חפשו פועלים ואתם היה הרבה טבק וסחורות שונות, מלבד שלשה רובים

אלו, שנוספו עליהם צבא עם רובים ומכונות־דדיה — נרצחים פה הלבנים בגרוניהם ובכדוריהם של ילדי האי.

גם במאָתנו זאת, מאת העישרים, משמש אי מלאיטה מקור של פועלים מגוֹסִים. הלבנים עוברים את חופיו ושוכרים פועלים לעבודת המַשְׁעִים הנעשית באיים הקרובים והתרבותיים יותר, ומשלמים לכל פועל שלשים דולר לשנה. תושבי האיים התרבותיים יותר הסתגלו כבר יותר מדי לתרבות ההדושה, ואין הם מסוגלים עוד משום כך לעבודת המַשְׁעִים הקשה.

אזני מאוקי מנוקבות היו, ולא במקום אחד או שנים אלא בתריסר מקומות, לפחות. בנקב הקטן ביותר נשא את מקטורת החמר שלו. יתר הנקבים היו גדולים מדי לכך, כי ראש המקטורת היה נשמש ודאי ונופל מתוכם. בנקבים הגדולים תחב יתדות־עץ מעוגלים בעובי ארבע אצבעות כל אחד. גודל שני הנקבים האלו היה שנים עשר סנטימטר וחצי. במעמו נשאר מאוקי נאמן לאבות־אבותיו. בשאר הנקבים נשא כל מיני דברים, כגון: קנרס־דורים, מסמרי־פרסות, ברגי־נחושת, חבלים קלועים, גבעולי עלים ירוקים, ובשעת קרירות—פרחי הביסקוס אדומים. מכל זה נראה שמאוקי לא סבל מחוסר־כיסים... כל חליפתו היתה חתיכת בד קָלִיקוֹ ברוחב אצבעות אחדות. את סכיניו נשא בתוך שערוֹתיו ואת להבו הדק באחד מתלתליו. מכל הפציו הוקד בעיקר את הַדִּית של ספל־חרסיה, שהיתה תחובה בטבעתו שנשא בנחיריו הנקובים. למרות כל "הקשוחים" האלו היו פניו של מאוקי בעלי־הן. אלו היו באמת פנים יפים לכל הדעות, ולגבי מילגיס—על אחת כמה וכמה. החסרון היחידי שבפניו היה—העדר הגברות והתקיפות. היה בפניו רוח נשי, של נערה כמעט. סנמרו ופיו היו עדינים וצרים. פיו ולסתותיו היו

האנשים הלבנים ! מלבד זה, יש להם מיני כלי־שמן, שבהם הם יורים במהירות ובתכיפות, יש להם כל מיני כלי־ברזל ונחושת המניעים את הספינה בהעדר קרוח, תיבות מדפדות וצוחקות כבני אדם. הוא שמע גם על איש לבן אחד, אשר ידע להוציא את כל שניו מפיו בבת אחת ולהכניסן תיכף שנית.

הכניסו את מאוקי אל התא. את הספון שמר רק איש לבן אחד ושני אקדוחים בהגורתו. האיש הלבן השני ישב בתא ולפניו פנקס פתוח אשר רשם בו כל מיני קיום וסימנים.

האיש הזה בדק את מאוקי, כאילו חזיר הוא או תרנגולת, התבונן תחת בתי־שחיו ורשם דבר מה בפנקסו. אחר הושיט למאוקי מין מקל קטן לכתיבה ואך נגע בו מאוקי בידו—ותהי הנגיעה הקלה הזאת להסכמה ולהתחייבות אשר על פיה עליו לעבוד שלש שנים במטעי חברת הסבון „זמר־הָרֶחַם“.

איש לא באר למאוקי כי הלבנים הפראים יכריחו אותו למלאות את התחייבותו, וכי למטרה זאת עומדים מאחוריהם כל הכח ואניות המלחמה של בריטניה הגדולה.

באניה נמצאו עוד אנשים שחורים ממקומות לא־ידועים למאוקי. ואחרי שהאיש הלבן אמר להם מלים אחדות, נגשו השחורים האלו ותלשו את הנוצה הארוכה שהיתה נעוצה בשערותיו, גזזו את השערות וכרכו למתניו לְהַדְלִיף הדרשה עשויה קָלִיק עבה, צהוב. ימים רבים עברו על מאוקי באניה, וכימים אלו ראה ארצות ואיים, אשר מעולם לא חלם עליהם. אחר־כך הורידוהו בגיאורגיה החדשה והעמידוהו לעבודה, לנקות את הדיו־ונגלים ולכרות את הסוף. בפעם הראשונה נוכח מאוקי עבודה ועמל מה הם. גם בהיותו עבד אצל פנפוא לא עבד עבודת־סרך כזאת. ומאוקי היה שונא־עבודה

והרכה כדורים. בחופי סואו לא גרו כל אנשיים והבושמים ירדו שמה ממרומי כפריהם. הלבנים הצליחו במשלחתם. ביום הראשון נרשמו כעשרים איש לעבודה, גם הזקן פנפוא עצמו נרשם. אך באותו יום קמו השכירים החדשים וכתרו את ראשי הלבנים, רצחו את כל מלחיהאניה והעלו את האניה באש. אחרי זה לא ידעו אנשי פנפוא, במשך שלשה חדשים, כל מחסור בטבק ובשאר סחורות, ולכל אנשי הכפרים היתה אורה ושמחה. אך מקץ החודש השלישי נראתה בחופי מלאיטה אנית־מלחמה שהתחילה לירות מתותחיה אל כל הכפרים, בזרקה את כדוריה במרחק מילים רבים. התושבים הנבהלים ברחו מן הכפרים לעבי היערות. אחרי כן העלתה האניה פלוגת חילים אל היבשה והם הציתו את כל הכפרים על הטבק וכל הסחורות שבהם. עצי־הקוקוס ועצי הפננות נגדעו, גני השרו נרמסו וכל החוזרים והתרנגולות נשחטו.

פנפוא לקח מוסר, אך בינתים והטבק אזל אצלו. הצעירים פחדו להרשם לעבודה אצל אנשי־האניות הלבנים, ועל כן צוה פנפוא על עבדו מאוקי ללכת אל האניה ולהרשם לעבודה. בתור דמירקדימה קבל פנפוא הצי תבת טבק, סכינים, קרדומות, בד ופניני־זכוכית, חלף עבודתו של מאוקי במשעים.

מאוקי היה נפחד מאד כשהביאוהו אל ספון האניה. דומה היה לכבשה המובלת לשחיטה. הן הלבנים הם ודאי בריות פראיות ומשונות. וכי יכולים הם להיות אחרת, אם העיזו לגשת לחופי מלאיטה ולעלות על היבשה? הן באניות נמצאים כרגיל לא יותר משנים־שלשה לבנים, ושנים־שלשה אלו שולטים על עשרים מלחים שחורים ושבעים פועלים שכירים. אין הלבנים מפקדים שמא יתנפלו התושבים על האניה וירצחו את כולם. אין זאת כי נוראים הם באמת

לגנוב שם דוגית ולהפליג בה לפורש אדם. בדרך חלה בקדחת. הוא נתפש, ומת לחצאין הביאוהו שנית למטעים.

בפעם השניה ברח יחד עם שני בחורים מלאיטיים. הם עברו עשרים מיל לאורך החוף והתחבאו בסוכתו של תושב מלאיטי חפשי, אך בחצי הלילה באו אנשים לבנים, אשר לא פחדו כלל מפני תושבי הכפר הרבים, השמיעו לכל אחד ואחד את „צלצול שבעת הפעמונים" וכחזירים הושלכו אל הסירה. גם התושב המסכן לא נוקה בעד הכנסת־אורחים זאת. אם לשפוט על פי השערות המרוטות, השגים השבורות והצלקות על גופו—שמע ודאי הלז שבע פעמים שבע את צלצול הפעמונים, ומאז נדר גָּדַר בלבו שלא יוסף להסתיר בביתו פועלים בורחים.

עוד שנה אחת עבד מאוקי בחריצות במטעים. אחר־כך לקהוהו לישרת בבית אחד הלבנים, ומצבו הוטב. הוא קבל אוכל טוב, עבודתו היתה קלה—לנקות את הבית ולהגיש לאיש הלבן בכל שעות היום, וביחוד בשעות הלילה, ויסקין ושקר. חיים אלו השביעוהו רצון, אך פורט אדם משך אותו יותר. עוד שתי שנים היה עליו לעבוד, אך שתי שנים היו זמן יותר מדי ארוך לו שהתגעגע למולדת. במשך השנה הקם מאוקי ומשקתו החדשה הקלה עליו את הברירה. מדי פעם בפעם נתנו לו לנקות את הרובים והוא ידע את מקומו של מפתח המחסן. הוא ערך את תכנית הברירה ופעם בלילה התגנבו עשרה בחורים מלאיטיים ואחד מסן קריסטופול מצריפיהם ומשכו אחריהם סירה אל החוף. את המפתח של מנעול הסירה נתן להם מאוקי, והוא גם אשר המעין בסירה תריסר רובים, הרכה כדורים, תיבת דינמיט עם פתיל, „מבעירים" ועשר תבות טבק. נשבה רוח צפונית־מערבית. בלילה הפליגו הבורחים לצד

בכלל. צריך היה להשכים עם השחר ולשכב עם חשכה. לאכול נתנו רק פעמים ביום. האוכל היה גרוע. במשך שבועות רצופים נתנו רק תפוחי-אדמה מתוקים, ושבועות תמימים אחרי זה—רק אורז. ימים על ימים עסק בקלוף אגוז-קוקוס, וימים ושבועות רצופים צריך היה להוסיף אש למדורת הקפֶּרֶה, עד שחלה בעינו מחמת העשן המרעיל ויעבירוהו לעבודה אחרת—לכרות עצים. הוא הצטן בעבודת הצרזר ועל כן העבירוהו משם לעבודת בנין-גשרים. לשם עונש שלחוהו משם לעבודת סלילת-דרכים. לעתים קרובות היו הלבנים לוקחים אותו אתם בסירה בהפליגם להביא קופרה או לצוד דגים בדינמיט.

נוסף על הכל למד מאוקי לדבר אנגלית של צידי הטֶרֶפֶגֶנְג וידע לבוא בדברים עם כל הלבנים והפועלים השחורים אשר דברו באלף לשונות שונות. הוא הספיק לעמוד על תכונתם של האנשים הלבנים ונוכח כי שומרים הם מוצא פיהם. אם הלבן מבטיח לפועל חפיסת-טבק—הוא מקים את הבטחתו בדיוק, ואם הוא אומר לו, כי בקטאו יספוג מכות עד כי "ישמע את צלצול שבעת הפעמונים"—הוא מקים גם את הבטחתו זאת. מאוקי לא ידע "שבעת הפעמונים" מה הם, ותאר לעצמו, שאלה הם ודאי הדם והשיניים השבורות, שהם התוצאה מ"צלצול שבעת הפעמונים" האלו. ועוד דבר נודע למאוקי: הלבנים אינם עונשים ואינם מכים איש על-לא-דבר. גם בהיות הלבנים שכורים—וזה יקרה לעתים קרובות—יכו רק את העובר על פקודתם. מאוקי לא אהב את עבודת המֶטְעִים. הוא שנא את העבודה. לא לכבוד היא לבן נשיא-שבט. עשר שנים עברו מיום שנגנב על ידי פנפוא מפורט אדמס והוא התגעגע למולדתו, ואף לעבודתו אצל פנפוא. והוא ברח. הוא חשב לעבור דרך היערות לחוף הדרומי,

שוכנרסבכים רק אנשי־ימים אשר כולם התנצרו. הלבנים הכריזו פרס של חמש מאות חפיסות־טבק לכל מי שיתפוש את הבורת. מדי פעם בהתקרב מאוקי אל החוף לגנוב סירה, רצו אנשי החוף לתפשו. כה עברו ארבעה חדשים. כשהגדילו את הפרס לאלף חפיסות־טבק תפשו אותו יושבי האי, והוא נשלח שוב לגיאורגיה החדשה" לעבודת סלילת־דרכים. אלף חפיסות הטבק עלו חמשים דולר, ומאוקי נאלץ לשלם את מחיר הפרס הזה בעבודתו, שהיא — שנה ושמונה חדשים. בינו ובין פורט אדמס הפרידו, אפוא, עתה המש שנים תמימות.

געגעויו למולדת גברו ומאוקי לא חשב כלל להכנע לגורל ולעבוד חמש שנים רצופות עד צאתו לחפשי. בפעם הבאה נתפש בעצם נסיונו לברוח. על התנהגותו הודיעו למיסטר קֶוֶבִּי, מנהל האי מטעם חברת הסבון „זוהר הירח“, וזה מצא אותו בן־בל־תקנה. לחברה היו מטעים באיי סנטה־קרויץ במרחק מאה מילים מעבר לים, ושמה נשלחו מאיי סולומון כל הפושעים שאין להם תקנה. לשם נשלח מאוקי, אך שמה לא בא. כשעמדה הספינה על יד סנטה־אֶנָה התחמק מאוקי, הגיע בשֶׁתָּה אל החוף, גנב מסוחר אחד שני רובים ותיבת טבק, ובדוגית גנובה הגיע עד סן כריסטופל. מלאימה נמצאה עתה במרחק חמשים או ששים מיל צפונה. אך הרוח אשר קמה פתאום נשאה אותו בחזרה לסנטה־אנה. הסוחר אשר ממנו גנב מאוקי את הרובים והטבק, אסר אותו באזיקים והחזיק אותו עד שוב הספינה מסנטה־קרויץ. את שני הרובים קבל חזרה, ובעד הטבק הגנוב הוסיפו למאוקי עוד שנת עבודה אחת במטעים. עתה תִּב היה לחברה שש שנים תמימות. בשובה לגיאורגיה החדשה עגנה הספינה במקראוסנר

דרום וביום התחבאו על האיים הבודדים והבלתי מיושבים. בהגיעם לחוף מיושב היו לוקחים אֶתֶם את הסירה ומתחבאים בין העצים עד בוא הערב. כה הגיעו עד גואדלֶקְנָה, עברו חלק מהדרך לאורך חופיו, ובעברם את מיצר אֵינְדֶסֶפֶנסֶל באו אל האי פלורידה. שם הרגו את הבחור הכריסמופולי, את ראשו הסירו ואת יתר חלקי גופו בשלו ואכלו. אי מלאישה נמצא עתה במרחק עשרים מיל, אך בלילה האחרון עצרו בעדם הזרם החזק והרוח שהפך פניו מלהגיע לחוף מולדתם. ביום הבא נמצאו רק במרחק מילים אחדים מהחוף המקווה, אך אותו יום הביא אתו גם סירה, ובה שני לבנים אשר לא פחדו כלל מפני שנים עשר המלאישים הבורחים ששנים עשר רובים להם. מאוקי וחבריו הובאו לטוֹלֶנִי, מקום מושבו של האדון הלבן הגדול, אדון כל האדונים הלבנים, והאדון הלבן הזה חרץ את משפטם של הבורחים. כל אחד מהם נקשר אל עץ והולקה ברצועות. מלבד זה הטילו על כל אחד קנס בסכום המישה עשר דולרים. אחר־כך החזירו אותם, "לגיאורגיה החדשה" ושם השמיעו להם הלבנים את "צלצול" שבעת הפעמונים" והעמידום שוב לעבודה. מאוקי נשלח לעבודת סלילת־דרכים. האדונים הלבנים שלמו בעדו את הקנס והודיעו לו שעליו לעבוד בעד הכסף הזה ששה חדשים. מלבד זה הטילו עליו עוד שנת־עבודה אחת בעד חלקו בסבך הגנוב.

עתה הפריד בינו ובין פורט אדמס מרחק של שלש שנים וחצי, ובלילה אחד נגב סירה, התחבא באיים של מיצר מְיִנֶג, עבר את המיצר והפליג לחוף המזרחי של איזבלה. אחרי עשותו שני שלישים מכל הדרך, נתפש על ידי הלבנים בלגונה מְרִינְגָה. כעבור שבוע ברח שוב והתחבא בעבי היערות. תושבי איזבלה לא הי

שאיפה הקימת אצלם עד היום, והם מטולטלים לשם בדוגותיהם על ידי הרוח הדרומי-מזרחי. שאיפה כזאת—חלשה יותר—קימת גם אצל המילניסים, והרוח הצפוני-מערבי מביא גם אותם לעתים בדוגותיהם לחוף זה. איש אינו סר ללורד הווי—או אונטונג ינדה בכניו השני—חברת, תומס קוק ובניד אינה מוכרת כרטיסים לאי הנדה הזה והפיקרים אינם חולמים אפילו על מציאותו. גם המיסיונרים הלבנים עוד לא דרכו על יבשתו, וחמשת אלפי התושבים של לורד הווי הם פראים ושקטים. אך לא תמיד היו שקטים. מתפרי, מורה הדרך לספנים מזכירים את יושבי האי הזה כאכזרים ופראים, אך המחברים הללו לא ידעו ולא שמעו על השנוי שחל בינתיים באפים ולבבם של יושבי אראלמוגים זה. לפני שנים מעטות אחרי כבשם אניה אחת הרגו את כל אנשי האניה ורק סגן הקברניט נצל ממות. הפליט הזה הביא את הידיעה לאחיו הלבנים והוא שב אל האי בלוית שלש אניות-מסחר. האניות נכנסו ישר לתוך הלגונה ולקדו לפראים את תורת האנשים הלבנים, אישר על פיה ישנה רק ללבנים הרשות להרוג לבנים, אך לפראים—אסור. הספינות עברו את הלגונה מן הקצה אל הקצה בהשמידן את כל אישר מסביבן. כל מוצא לא היה לתושבים מתוך טבעת החול הצרה הזאת. ויערות אין על האי להקתר בהם. כל תושב שנראה לעינים—פגע בו הכדור ומפלט לא היה. כל הכפרים הועלו באש, הדוגיות נותצו, החזירים והתרנגולות נשחטו ועצי הקוקוס היקרים נכרתו. ההשמדה הזאת ארכה חדש תמים, עד צאת האניות מן האי. אך הפחד מפני הלבנים השרש עמוק בלב התושבים ושוב לא ההינו לנגוע במרשהוא מהם.

מקם בונסטר היה הלבן היחיד באי לורד הווי, בתור בא-

בקצהו הדרומי-מזרחי של גואדלופקני. למרות דיו הכבולות הגיע מאוקי בשחיה עד החוף והתחבא בין העצים. הספינה הפליגה, אך באכזה החברה, זוהר הירחי שעל החוף, הכריז פרס של אלף הפיסות-טבק בעד תפיסת מאוקי, ושוכני הסבכים תפשוהו והביאוהו אליו. באופן כזה נוספו למאוקי עוד שנה ושמונה חדישים. אך לפני הפלגת הספינה ברח מאוקי שוב בסיירה, בלקחו אתו תיבת-טבק שגנב אצל הסוחר. על יד אוני טלטל אותו זרם צפוני-מערבי אל החוף, שם גנבו ממנו תושבי האי את הטבק ואותו הביאו לבאכזה המקומי של החברה, "זוהר הירחי". בעד הטבק שגנב הוסיפו לו עוד שנת-עבודה אחת, ומעתה היה עליו לעבוד בסך הכל שמונה שנים וחצי.

—נשלחהו לאי לורד הווי — אמר מיסטר הקני — שם נמצא פונקטור, ובין שניהם לא יאריך המשחק. בונסטר ישים קץ למאוקי או מאוקי ישים קץ לבונסטר אם כך או ככה — ואני נפטר משניהם. כשיוצאים מהלגונה של קרינג לאיזבלה ומשם מפליגים צפונה ישר על פי מחט-המגנט במרחק מאה וחמשים מיל — רואים את חוף החולות והאלמוגים של לורד הווי. לורד הווי הוא טבעת-יבשה בהיקף של מאה וחמשים מיל וברוחב של מאות אמות אחדות, ובמקומות אחדים הוא מתרומם מעל למי הים רק בגובה של עשר אמות. בטבעת האי הזאת ישנה לגונה רחבה וגדולה הזרועה אי-אלמוגים קטנים. לורד-הווי אינו שייך לא במצבו האתנוגרפי ולא האתנולוגי לאי סולומון. לורד הווי הוא אי-אלמוגים ואי סולומון הם גבוהים והרריים. תושבי לורד הווי הם פוליניסים ומדברים פוליניסית ותושבי אי סולומון מילניסים הם. לורד הווי נושב על ידי הפוליניסים אשר שאפו תמיד מערבה,

תיבת־טבק לכל מי שינצח אותו. את שלושת הראשונים נצח בונסטר, אך הרביעי הפיל אותו מיד לארץ, אולם תחת הטבק קבל המנצח מאת בונסטר כדור־אקדה בריאותיו.

וכך התחיל שלטונו של בונסטר באי לורד הווי. שלשת אלפים תושבים היו בכפר הראשי של האי, אך בהראות בונסטר ברחוב—גדמו חיי הכפר בעצט חיוס. גברים, נשים וילדים ברחו מפניו, וגם החזירים והכלבים נטו מן הדרך שעבר בה, ומלך האי עצמו היה מסתתר מעבר למחצלת סוכתו בהראות האיש הלבן. שני יועציו של המלך חיו בפחד־תמיד מפני האיש הזה, באשר תשובה אחת היתה לו על הכל—האגרוף.

וכה בא מאוקי ללורד הווי לעבוד שמונה שנים וחצי אצל בונסטר. לברוח משם לא היתה כל אפשרות וכה תפך הגורל זה לזה לטובה ולרעה. משקלו של בונסטר היה מאתים פונט וישל מאוקי—מאה ועשרה. בונסטר היה אכזר וחדל־אִישִׁים, ומאוקי—פראי קדמון. אך שניהם היו בעלי רצון עצמי ועקשנות. מאוקי לא ידע מה הוא אדונו החדש, איש לא הזהירו על כך, ובטוח היה כי בונסטר דומה ליתר האנשים הלבנים: שותה הרבה ויסקי, שליט, מחוקק, מקיים מה שהוא מבטיח ואינו מכה על לא־דבר. לא כן מכס בונסטר: הוא ידע על מאוקי את הכל ושמה כי נפל בחור זה לידי. כשבא מאוקי ללורד הווי היתה יד המַבְשֵׁל של בונסטר שבורה וכתפו נקעה, ועל כן מנה בונסטר את מאוקי למבשלו ולמשרת ביתו.

מיד נוכח מאוקי שלא כל האנשים הלבנים דומים זה לזה. עוד באותו יום שהפליגה הספינה, צוה עליו בונסטר ללכת ולקנות תרנגולת אצל סְמִיזי, המסיזנר יליד המקום, מאי טונגו. אך סמִיזי

כח חברת הסבון העולמית, זוהר הירח. החברה אשר לא ידעה כיצד להפטר מבן-אדם זה, שלחה אותו לאי הגדול הזה. להפטר ממנו לגמרי לא יכלה החברה, באשר לא קל היה למנות אחר במקומו. מכס בונסטר היה גרמני חסון וגבוה, אך לקוי קצת במוחו. לכנות את בונסטר חצירמטורף—הרי זה מעט מאד לגבי תכונתו. הוא היה איש-מְדַנִּים, פחדן ופרא יותר מכל יליד אי-פרא יהיה מי שיהיה, מתוך פחדנותו היו גם פראיותו ואכזריותו מיוחדות במינן. לקרבנותיו היה בוחר את החלשים והפחדנים ביותר. בקבלו את המשרה אצל החברה נשלח לסבון. אחר כך כששלחה החברה קולוניסט שחפני אחד שימלא את מקומו—התנפל עליו בונסטר באגרופיו והחזירו מת לחצאין באותה הספינה שהביאתהו.

בפעם השניה בחר מיסטר הֶנְבִּי למלא מקומו של בונסטר בגברתן צעיר מיוֹרְקֶשִׁיר. יורקשירי זה היה ידוע לגבור-אגרוף מצוין אשר בקר את הבוקס על האכילה. בונסטר לא העז להתקומם לו, ובמשך עשרה ימים נהפך לכבשה תמימה ממש. כעבור עשרת הימים חלה היוֹרְקֶשִׁירי בדזנטריה וקדחת. אז התנפל עליו בונסטר, הפילו ארצה, עָנָהו ענויים קשים ורמסו ברגליו. בפחדו מפני נקמת היוֹרְקֶשִׁירי אחרי קומו והבריא, ברח בונסטר בסירה לגובוסו. שם הצטן מיד אחרי ירדו על החוף, בהתנפלותו על אנגלי צעיר קטע, אינבליד מימי המלחמה עם הבורים.

כדי להפטר מפגער-ע זה שלח אותו אחרי-כן מיסטר הֶנְבִּי ללורד הוֹוִי. את תנוכת מקומו החדש חגג מיד בונסטר כדרכו: שתה חצי ארגו דִּזִין וחלק מהלומות לקברניט הזקן של הספינה, חולה האֶסְתֶּמָה, אשר העבירוהו אל החוף. בהפליג הספינה אסף אליו בונסטר את כל אנשי האי אל החוף וקרא אותם להתאבקות, בהבטיחו

הוא לאדונו והטעימו את מעם מקלו. שמן היה האיש. אנשי הכפר היו הוגים אותו זה כבר מן המסלה, אך הלקח של שלוש האניות עוד לא מש מזכרונו, בכל זאת היו שמים קץ לאדם זה, אלו היו להם יערות להתחבא בהם, אך בתנאי האי ומצבו עלול היה רצח האדם הלבן הזה, או לבן אחר, להביא מיד אנית־מלחמה והיו משמידים את כולם וכורתים את עציר־הקוקוס היקרים. הספנים ילידי המקום צפו לשעת־כושר, שבה תתהפך במקרה סירתו של בונסטר ואז יטביעוהו מיד, אך בונסטר השגיח ודאג שלא יאונה לו מקרה כזה. מאוקי היה בן גזע אחר. הוא ידע כי לברוה בעוד בונסטר חי—מן הנמנע הוא, ועל כן גמר בנפשו להעבירהו מן העולם. אך דא עקא, שלא נזדמנה לו ישעת־כושר לכך. בונסטר היה נשמר תמיד, יום ולילה החזיק על ידו את שני אקדוחיו הטעונים. הוא לא הרשה לאיש לבוא מאחוריו, דבר זה נודע למאוקי אחרי שהוכה באכזריות פעמים רבות בעברו על פקודה זו. בונסטר ידע, כי מפני הבחור הנוח בעל הפנים הרכים עליו לפחד יותר מאשר מפני כל תושבי לורד הווי, והכרה זו הוסיפה לו הנאה מיוחדת בכל העניינים אשר המציא לענות בהם את מאוקי.

כל הלבנים אשר מאוקי הכיר עד עתה, כבדו את ה"טמבר" שלו. לא כן בונסטר. מנת הטבק של מאוקי היתה שתי חפסות בשבוע. בונסטר היה מוסר את הטבק לאשתו וצוה על מאוקי לקחת אותו מידה. מאוקי סרב, וכה נשאר בלי טבק. מסבה זאת ופר תכופות גם על ארוחתו והתהלך רעב ימים תמימים. בונסטר צוה עליו להכין אוכל מהשבוללים השורצים בלגונה. מאוקי סרב באשר השבוללים "טמבר" הם. שש פעמים רצופות סרב לנגוע בשבוללים. בונסטר ידע כי הבחור יבחר במות ולא יעבר על השמכו,

נסע מעבר ללגונה וצריך היה לשוב רק כעבור שלשה ימים. עם ידיעה זאת חזר מאוקי אל אדוניו. הוא עלה במדרגות המשופעות—הבית עמד על עמודים, שהתרוממו בגובה של ימים עשר הגל ממעל לחול—ונכנס אל החדר להודיע את הדבר לאדונו. בונסטר דרש את התרגולת. מאוקי פתח את פיו להודיע על העדרו של המיסונר, אך בונסטר לא רצה לשמוע את באוריו. הוא הכה באגרופו על פני מאוקי בכח כזה, עד כי הלז נשמש אחרנית לגזזטרה, שבר בלחץ גופו הצונה את גדר המעקה והתגלגל לארץ. שפתז נמעכו עד כדי חוסר כל צורה ופיו נמלא דם ושנים שבורות.

—זה ילמדך לדעת כי את פי אין למרות!—צעק בונסטר, שאדם מכעס בהבישו אל מאוקי מן המעקה השבור.

מימיו עוד לא פגש מאוקי בין הלבנים בן־אדם כזה, והוא גמר בנפשו להזהר להבא לבלי העלות את חמתו. מאוקי ראה איך הוכו הבהורים השֵׁשִׁים, וכיצד אחד מהם שכב אסור באזיקים בלי כל אוכל במשך שלשה ימים על שברו, במקרה, בית־מִשְׁוֹט אחד. מתוך ספורי אנשי הכפר נודע לו, מדוע התחתן בונסטר עם אישה שלישית—כמובן—בעל כרחו. האישה הראשונה והשניה נהו כבר בבית־הקברות תחת חול־האלמוגים הלבן ולוחות־אלמוגים למראשותיהן ולמרגלותיהן. ספרו כי הן מתו ממכותיו. ואשר לאשה השלישית—יכול היה מאוקי לראות ולהוכיח כיצד התנהג אתה בונסטר.

אך להשביע את רצון האדם הלבן הזה ולהמנע מזעמו—היה מן הנמנע. מציאותו של אחר דיה היתה להעלות את חמתו. כאשר שתק מאוקי הכה אותו בונסטר והאשימהו כי בִּהְיָה עקשנית ודוממה הוא; וכשדבר — האשימהו בונסטר במזמות נגדו וחלק לו מכות למפרע; בהתאמצו להיות שמח וצוחק—האשימהו בונסטר כי לועג

את, צלצול שבעת הפעמונים. הוא פתח במאוקי וגמר במאוקי ובינתים חלק מהלומות לאשתו והכה בלי רחמים את השִׁטְמִים. בשעת ארוחת הבוקר העיר שטעמו של הקֶפֶה הוא כטעם מרשופכין, ושפך את הנזולים הירותחים מתוך הספל על פניו של מאוקי. כעבור עשרה רגעים תקפה צמרמורת את בונסטר וכחצי שעה אחר כך בער כולו בקדחת. זאת לא היתה קדחת רגילה. מצבו הלך ורע והוא חלה בקדחת שתור־השתן. הימים חלפו ובונסטר הלך ונחלש ולא עזב את מטתו. מאוקי חכה עד שיתרפא עורו. הוא צוה לשיטים למשוך את הסירה אל החוף לִבְפוֹר את תחתיתה ולתקן אותה כראוי. השִׁטְמִים דמו כי מאת בונסטר היתה הפקודה הזאת ומדירו למלאותה. אך בונסטר שכב כל הזמן בלי כל הכרה ולא יכול שוב לפקד ולצוות. עתה הגיעה שעתו של מאוקי, אך הוא חכה עוד.

בעבור משבר המחלה ולבונסטר הוקל — שבה אליו הכרתו, אך חלש היה כתינוק. מאוקי אסף אל ארגזו את כל רכושו המעט ואת דית־ספל החרסינה בכלל. אחר הלך אל הכפר. ושוחח עם המלך ושני יועציו.

— הבחור זה בונסטר, טוב בחור, אתם אותו אוהב מאוד?

— שאל.

פה אחד בארו לו כולם, כי שונאים הם את הסוחר הזה. היועצים שפכו לפניו את כל מרשיחם, במנותם את כל העלבונות והרעות אשר סבלו מידו. המלך נפל לארץ והתיפח בכבי. מאוקי הפסיקו בכעס.

— אתם לי יודעים. אני גדול אדון במולדת שלי שם. אתם

לא אוהב אדון לבן זה. אני לא אוהב לו. אתם הרבה מביאים,

והוא היה ממית אותו תיכף אלו היה לו מבשל אחר במקומו. אחת ההתעללויות ההביבות עליו ביותר היתה—לתפוש את מאוקי בשערותיו המתולתלות ולהכות את ראשו בקיר. ההתעללות השניה היתה: להתנפל על מאוקי לפתע וללחוץ את הסניגרה הבושרת לתוך בשרו. בונסטר היה קורא לזה, הַרְקֶבֶת אֲבַעֲבוּעוֹת, והרבה פעמים בשבוע הורכב מאוקי באופן כזה. פעם קרע בונסטר בחמתו את דית־הספל מאפו של מאוקי וקרע את נחיריו.

—איזה פרצוף נהדר!—קרא בונסטר בצחלה למראה מעשה ידיו. עורו של הַקְרִישׁ הוא כנַרְזוכוכית, אך עורה של הַתְּפִרְסִית * הוא כפְּצִיָּדָה. בים הדרומי משמש עור זה לתושבי האיים במקום משור לנסר בו את הדוגיות והמשושים. בונסטר עשה נעלי־ד מעור ה־תִּרְסִית, וכאשר נסה להשתמש בה בראשונה על גופו של מאוקי, קרע את עורו מערפו עד מרפקו. בונסטר צהל. הוא נתן גם לאשתו לטעום מטעם הַנֶּעַל הזאת וביתר חריצות נסה אותה על בשרם של הבחורים השִׁטְיִים. גם כל אחד מיועצי המלך קבל, לטיפח, והם הוכרחו לקבלה באהבה כמעשה־בדיחה.

—צִהֶקֶן, לעזאזל צִהֶקֶן! — פקד בונסטר.

את המנה הגדולה ביותר קבל מאוקי. לא עבר אף יום בלי, לטיפח אהבה זאת. מרוב פצעים נדרה שנתו בלילות, לעתים קרובות היו פצעיו המוגלדים נקרעים שוב על ידי נעלו של בונסטר. מאוקי שמר על סבלנותו מתוך בטחון. שגם שעתו תבוא סוף־סוף, במוקדם או במאוחר. וברור היה לו, עד לפרט קטן שבקטנים, מה שיעשה לבונסטר בהגיע השעה הזאת.

באחד הימים קם בונסטר משנתו מוכן להשמיע לכל העולם

בדרך הארוכה עד חופי איזבלה ובכל הדרך הקשה משם עד מלאיטה — לא ראהו איש. מאוקי הגיע לפורט-אדמס ואתו אוצר רב של רובים וטבק, שלא היה עוד כמוהו לשום אדם באי זה. אך מאוקי לא שחה במולדת. הוא כרת את ראשו של איש לבן, והוא ידע שכן היערות יכולים להיות לו לסתרה. וכה חזר לכפרי היערות. שם הרג בירה את פנפוא הזקן וחצי תריסר מנכבדיו והכתיר את עצמו לנשיא כל הכפרים. כשמת אביו היה אחיו של מאוקי לנשיא פורט-אדמס, וכה התאחדו אנש-הים ושוכני-הסבכים והיו לשבט החזק במאתים שבטי מלאיטה הנלחמים זה בזה.

פחדו של מאוקי מפני חברת הסבון „זוהר הירח“ עלה על פחדו מפני הממשלה, ובאחד הימים באה אליו, אל היערים, מלאכות מאת החברה הזאת, אשר הזכירה לו כי חייב הוא לחברה עבודה של שמונה שנים וחצי, הוא החזיר תשובה אדיבה, אשר אחריה הופיע האיש הלבן שאין להמנע ממנו — הקפיטן של האניה. זה היה האדם הלבן היחיד אשר רגלו דרכה על אדמת היערות בימי שלטונו של מאוקי, ואשר יצא משם חי, וגם בידים לא-דריקות: הוא הביא אתו שבע מאות וחמשים דולרי זהב — שויה של עבודת שמונה שנים וחצי ומחיר הרובים והטבק.

שוב אין משקלו של מאוקי מאה ועשרה פונטים. כרסו עבה עתה פי ארבעה ממה שהיתה קודם. ארבע נשים לו, ועוד הרבה דברים — רובים, אקדוחים, הידית של ספל החרסינה ואוסף עשיר של ראשים.

ובאוסף הראשים הזה אחד יקר לו ביותר, הוא ראש מיובש ושמור יפה, בעל שערות אדמדמות וזקן צהבהב, והוא חבוש היטב בלוה-לוח יקרה.

מאה אגוזים קוקוס, מאתים אגוזים קוקוס, שלש מאות אגוזים קוקוס, אל הסירה. אחר אתם אנשים טובים ישנים. כל אתם אנשים טובים—לישון, אם בבית גדולה צעקה—אתם צעקה לא שומעים... אתם כולם ישנים...

את הדברים האלה דבר מאוקי גם לפני השיטים, אחר צוה על אשת בונסטר לשוב אל משפחתה. אלמלי סרבה—היה מאוקי בא בין המצרים, כי על פי הטמבו שלו לא היה מעוז לגעת בה. כאשר לא היה איש בבית—נכנס מאוקי לחדר-השינה אשר בו ישן בונסטר, ראשית כל לקח את האקדוחים ואחר לבש את נעל-היד מעור התרסית. בונסטר התעורר מיד למגע הנעל אשר קרעה את עורו מהאף ולאורך כל גופו.

—בחור טוב, ה'—?—צהל מאוקי בין לטיפה אחת לשינה. בראשונה—חשק את כל מצחו, ובשניה—קרע את חצי פניו. —צחק, לעזאזל, צחק!

מאוקי עשה את עבודתו באמונה ובמסירות, ותושבי האי אשר נחבאו בבתיהם שומעים את „הגדולה צעקה“, אשר השמיע בונסטר במשך שעה לפחות.

כשגמר מאוקי את עבודתו זאת לקח את הקוספס, הרובים והכדורים אל הסירה ואחר מלאה תיבות טבק. בעודו עסוק בעבודה זו יצא מן הבית יציר איוס חסר-עור ורץ בצעקה אל החוף, רץ ונפל בחול תחת השמש הלוחטת, כשהוא מתפלש וצווח מעצמת מכאוביו. אז כרת מאוקי את ראשו, חבשו במחצלת והסתירו בארגז הסירה.

חזקה היתה שנתם של יושבי-האי בכל היום הארוך והלוחט הזה, ולא ראו בהפליג הסירה ובהנשאה ברוח הדרומי—דרומה. גם

זרע מקדוקי

האַרְבֶּה „פִּינִים“, אשר דפני-ברזלה שקעו עמוק במים מנטל החטה שבה, התנהלה בכבודות, וזה הקל על־תו של האיש, שיצא מתוך הדוגית ושפס אל ספון האַרְבֶּה.

כשהגיע במבטו עד המעקה ויכול להשקיף לתוך האַרְבֶּה נדמה לו כאילו ראה ערפל קל, בלתי־מורגש כמעט. כמו צעיף מרִמָּט נח פתאום על עיניו והוא הרגיש צורך למחותו מעליהן. באותו רגע הרחה, כי הוא הולך ומזדקן וכי הגיע הזמן להזמין לו משקפים מסך־פרנציסקו.

כשעבר את המעקה העיף מבט על התרנים הגבוהים ואחר על המשאבות. אלו לא עבדו. לארבה הגדולה לא קרה כנראה דבר, והוא התפלא למה זה העלו את נס־האסון. הוא חשב על אנשי־האי שלו המאושרים וקוה שאין כל מחלה בארבה, ואולי רק אזלו בה המים והמזון. הוא ברך לשלום את רב־החובל, אשר פניו הרזים ועיניו כבדות־הדאגה לא העלימו על הצרה, תהי אשר תהי. באותו רגע הרגיש האיש ריח חלש ובלתי־מרגש כמעט, הדומה לריח לחם שרוק. אך ריח זה היה בכל זאת אחר.

הוא הביט מסביבו בסקרנות, במרחק עשירים רגל זפת מלח, בעל פנים עיפים, את הספון. בהתבוננו אל המלח ראה פתאום, כי

בצאת מאוקי מגבולות ממלכתו למלחמה על כפרי-אויביו,
הוא מוציא את הראש הזה ומתבונן בו, כשהוא מתבודד בהיכלו,
בהתבוננות ממושכת וחגיגית. בשעות אלו משתררת דממת-מות בכל
הכפר, וגם תינוק בעריסתו אינו מעיז להשמיע קול.
קדוש הוא הראש במלאיטה, ולקדושתו מחסים את כל תקפו
ושלמונו של מאוקי.

—אם כן אנכי הוא האיש.

ושוב אותו הזוהר החונף בהבעת פניו, ועם זה הארקה הבוזרת כתנור לזהם תחת הרגלים! גבות־עיניו של רב־החובל התרוממו בעצבנות ואגרופיו התכוצו מתוך רצון להתנפל עליו.

— מי אתה, לעזאזל? — שאל.

— אני הוא נשיא־העדה הראשי—באה התשובה, והקול רך ועדין כבתחילה.

האיש הגבוה ורחב־הכתפיים פריך בצחוק נוהם, אשר היה בו מעט מן ההתלוצצות והרבה מהעצבנות. הוא ורב־החובל הסתכלו במקקוי מתוך איראמון והשתוממות. קשה היה להאמין שהבטלן היחף הזה נושא משרה גבוהה ונכבדה כזאת. מבעד מעילו הפתוח נראה חזהו אפור־השערות והעיד, שאין הוא לובש כלל כתונת תהתונה. מגבעת־קש ישנה כסתה במעט את שערותיו הפרועות. על חזהו ירד זקן פטריארכלי בלתי מסורק. לפי מראהו ותלבושתו זאת אפשר היה לקשטו בכל חנות־שהיא, במחיר שני שילינגים.

— הקרוב אתה למקקוי של האניה „בונטי“?

— הוא אבר־זקני.

— הו! — קרא רב־החובל וחשב מעט — שמי הוא הַנְּפֹרֶט,

זהו הוא הקברניט הראשי שלי, מר. קוניג.

הם הושיטו את ידיהם זה לזה.

— ועתה אל הענין — רב החובל מהר לדבר ואירמנוחה

מרובה הרגשה בדבריו—זה ארבעה עשר יום שאחזה האיש בארקה, ובכל רגע עלול הגיהנום להתפרץ. על כן פָּנַתִּי את הארכה לפִּיטְקִין. רוצה אני להעלות שמה את ארְפָּתִי, או לנקבה, כדי להציל את השלד.

מתחת לידיו מתמר ערפל קל, המסתלסל ומתקרזל ונמוג באויר, בו ברגע עלה על הספון ורגליו היחפות הרגישו בחום כבד החודר דרך הרצפה העכה. עתה ידע את האסון אשר בא על הארבה. הוא העיף במהירות את מבטו לפניו, למקום שעמדו כל אנשי הארבה והביטו אליו בסקרנות ובפנים מלאים דאגה. מבט עיניו הבהירות והחומות עבר עליהם כזרם ברכה, הרגיעם וכאילו עִשְׂקָם באדרת־שלום רחבה. — מאימתי בוערת הספינה, רבי־החובל? — שאל בקול רך ושקט הדומה להִקְהָה היונה.

ברגע הראשון חש רבי־החובל את השלום והמנוחה העולים מתוך הלז והחודרים ללבבו, אך מיד זכר שוב את כל אישר עבר ועובר עוד עליו ונעשה נרגז. באיזו רשות מעורר בטלן קלוי זה במכנסי הבד ובמעיל הבד, מנוחה ושלום בנפשו הסובלת והעיפה? רבי־החובל לא חשב את הדברים האלו מתוך הכרה ברורה, אך מצד־רוחו הרע עורר בו את ההתרגזות הזאת שלא מרצונו.

— ארבעה עשר יום, — ענה קצרות — מי אתה?

— שמי מִקְקִי — באה תשובתו בקול מפיק עדינות ורחמים.

— כונתי היא: האתה פִּילוֹט? —

מִקְקִי העביר את מבטו הטוב על האיש הגבוה ורחב הכתפים, בעל פנים בלתי־מגולחים, אשר בא ועמד עלי־יד רבי־החובל.

— פִּילוֹט אני כיתר התושבים פה — ענה מִקְקִי — כולנו פה

פִּילוֹטִים, ומכיר אני כל צעד ושעל במים הללו.

אך לרבי־החובל לא היתה סבלנות:

— עלי לדבר עם אחד מאנשי הפקדות של האי, דבר לי.

אליו ותיכף ומיד.

תמימה ויותר מבלי שתעבור גם אחת. הארכה שלכם היא הראשונה אחרי שבעה חדשים.

—ואתה רוצה לספר לי—התחיל הקברניט. אך רב־החובל

הפסיקו:

—די, די, אנו מאבדים זמן לבטלה. מה יש לעשות, מר.

מק־קוי?

הזקן העביר את עיניו החומות והרכות כעיני אשה לעבר היבשה. רב־החובל והקברניט עקבו את מבטו, אישר עבר מן הסלעים הבודדים של פִּיטְקִין לאנשי הארכה שהתאספו על חרטום הספינה וחכו בקוצר־רוח למשפטו. מק־קוי לא מהר. הוא חשב בשקט ובמתינות, לאט־לאט ובבטחה הבאה מתוך הבנה שהחיים לא הרגיוזה ולא מִרְרוּה.

—הרוח נחלשה עתה, —אמר לבסוף—אך פה יש זרם שהדף

אותנו מערבה.

—כן, הוא הדף אותנו לעבר השקט—נסה רב־החובל להגן

על מוטחיותו הספנית.

—כן, הוא הדף אתכם לעבר השקט—הוסיף מק־קוי—לא,

נגד הזרם לא תוכלו לחתור היום, ואם גם תנסו לא תגיעו לכל חוף ואניתכם תאבד.

הוא הפסיק. רב החובל והקברניט הביטו זה על זה אובד־

עצות. — שמעו ואגידה לכם את אשר תוכלו לעשות. עם חצות

הלילה, בערך, תגבר הרוח. הרואים אתם שם את העננים השחורים?

משם, מדרום־מזרח תבוא הרוח, אולם חזקה תהיה. מכאן עד

מִגְרִיָּה מרחק של שלש מאות מיל. העלו את המפרשים והפליגו

לשם. שם תמצא ארבתכם מקלט מצוין.

— בזה' שגית, רבי־החובל — אמר מק־קוי — צריך היית לנסוע למִגְנִיָּה, שם יש חוף נהדר ולגונה שקטה כאגם של טחנה.
— אך כעת הנני כאן. לא כן? — אמר הקברניט הראשי —
וזהו הדבר. אנו נמצאים כאן ועלינו לעשות מה.

מק־קוי הניע את ראשו בידירות.

— כאן לא תוכלו לעשות מאומה, אין פה כל חוף ואין
מקום לעגון בו.

— שקר! — קרא הקברניט — שקר! — קרא שנית — כשרמז
לו רבי־החובל כי ירכך את דבורו — אל תספר לנו הבלים כאלו,
אם כך הוא הדבר — היכן עומדת הסירה שלך, ה, האֶרְבָּה או
הדוגית, או מה שיש לך, ה? ענה לי בבקשה על זה!

חיוכו של מק־קוי הביב היה בדבורו. חיוכו היה כל־טוֹף,
כחפוק נעים לקברניט הנלאה, אשר בקש למשוך אותו לתוך השלום
והשלוח, שמלאו את נפשו הצלולה של מק־קוי.

— אין לנו כל אֶרְבָּה וכל סירה, — ענה — ואת דוגיותינו אנו
נושאים ומעלים על ראשי הסלעים.

— נסים כאלה עלי לראות בעיני טרם אאמץ בהם — נהם
הקברניט — ואיך, אפוא, עוברים אתם מאי לאי, ה? התוכל להגיד
לי את זאת?

— אין אנו נוסעים לשום מקום. בתור מושל פִּיטְקִירן עלי
לנסוע רק לעתים רחוקות. בשנותי הצעירות הייתי מבלה ימים רבים
בדרך, לפעמים בספינות המסחר ולרוב בספינת המיסיון. זאת האחרונה
אינה קימת עוד, ואנו תלויים עתה בספינות העוברות במקרה. לפעמים
מזדמנות לנו שש אניות במשך שנה אחת, ולפעמים חולפת שנה

— אין לי כל מפה של מנגריוה. על המפה הגדולה מסומן
האי הזה רק בצורת נקודה. אני לא אוכל למצוא את הכניסה
אל הלגונה. הרוצה אתה לנסוע אתנו ולהעביר את הארבה אל ההוף?
מנוחתו של מק־קוי לא הופרעה.

— כן, רב־החובל, — אמר בשקט כאילו קבל הזמנה להצטרף
לסעודה — אני אסע אתכם למנגריוה.
שוב נקראו המלחים להתאסף ורב־החובל דבר לפנייהם מתוך
סוכתו :

— נסינו להביא את הארבה אל היבשה, אך עיניכם הוראות
כי נהדפנו אחורנית. הזרם הדפנו על מרחק שני קשרים.
האדון הנכבד הזה הוא מק־קוי, נשיא ומושל האי פִּיטְקִירן.
הוא מסכים לנסוע אתנו למנגריוה. אתם רואים, איפא, שהמצב אינו
מסוכן. הוא לא היה מציע את שרותו, אלמלי ידע כי הוא מסכן
בזה את חייו. ואם יש סכנה, אין אנו יכולים לעשות פהות מאשר
אדם זה, אשר ברצונו הטוב בא אלינו לקחת חלק בסכנה זאת. מה
היא, איפא, דעתכם על מנגריוה ?

הפעם לא היתה כל מרידה. מציאותו של מק־קוי, הפְּטָחָה
והמנוחה אשר קרנו מתוכו פעלו את פעולתן. המלחים התיעצו
ביניהם בלחש. כולם היו בדעה אחת, והם שלחו מתוכם את
הלונדוני כי ידבר בעדם. אדם זה היה הפעם מושפע מהכרת גבורתו
וגבורת חבריו, והוא יצא וקרא בעינים מבריקות :

— אם הוא מסכים — מסכימים גם אנו !

המלחים מלמלו את הסכמתם ופנו לחרטום הארבה.

— חכה מעט, רב־החובל, — אמר מק־קוי — כשזה פנה לתת
הוראות לקברניט — עלי לעלות קודם ליבשה.

אותם יותר משהרגיזה. רבי־החובל דונפורט הביט על הקברניט הראשי במבט־שאלה, והלז הניע בכתפיו מתוך מבוכה.

—הרואה אתה, —אמר רבי־החובל למק־קוי — אין להכריח מלחי־אניה בוערת לעזוב את היבשה הקרובה והבטוחה ולהפליג שוב בים. זה ארבעה עשר יום, שהארבה היא כקבר צָף להם. עיפיים הם ורעבים וכח סבלם כשל. נעלה, אפוא, לפיטקין.

אך הרוח היתה חלשה והארבה כבדה והם לא יכלו להשימה נגד הזרם המערבי. אחרי שָׁעֵתִים הפסדו שלשה מילים.

המלחים עבדו בחריצות כאילו רצו להעביר את הארבה עי התאמצות גופם על כל המכשולים והמעצורים שלפניה. אך למרות כל ההתאמצויות והתכסוּסִים הוסיף הזרם להדפס מערבה. נרגז התהלך רבי־החובל הנה ושוב, עמד לפרקים להתבונן לתמרות העשן העולות ממקומות שונים של הספון. הנָּגֵר טרוד היה למצוא את כל פְּרִצֵי העשן ולסתום אותם.

—ובכן מה דעתך? —שאל לבסוף רבי־החובל את מק־קוי, אשר התבונן לעבודת הנגר בכל תשומת לבו ובסקרנות של ילד. מק־קוי הביט לעבר החוף שנעלם בערפל המתגבר.

—לדעתי, המוצא היחידי הוא להפליג לטַנְגְרִינָה. עם רוח זאת, המתעוררת עתה, תבואו שמה מחר בערב.

—ואם תתפרץ האש? אנו צפויים לכך מדי רגע. — סירות־ההצלה מוכנות על החבלים. כאשר תאחז האש בארבה תביאכם אותה הרוח למנגריוה גם בסירות.

רבי־החובל דונפורט התישב זמן־מה בדעתו, ומיד שמע מק־קוי את השאלה, אשר לא רצה לשמוע ואשר ידע כי סופה להשָׁאֵל.

— הן הנסיעה למגנרִיָה תמשך רק עשרים וארבע שעות —
אמר רב־החובל—ואם גם נניח שנסיעתך חזרה נגד הרוח תמשך פי
ששה, גם אז הן תשוב בסוף השבוע.

מקִּקְוִי הצטחק בבת־צחוקו הנדיבה והטובה :

—מעטות הן הספינות ההולכות לפיטקירן, והעוברות הן לרוב
מסן־פרנציסקו או מעבר לראש הורן. מאושר אהיה אם יעלה בידי
לשוב הביתה כעבור שישה חדשים. אפשר גם שתעבור עלי שנה
תמימה מחוץ לבית, ואולי גם אנוס אהיה לנסוע לסן־פרנציסקו ולמצוא
שם ספינה אשר תובילני חזרה. אבי עזב פעם את פיטקירן ושנתיים
תמימות חלפו עד שובו. מלבד זה אזל אצלכם המזון. אם תוכרחו
להפליג בסירות ומזג האויר יהיה רע, יעברו ימים שלמים עד הגיעכם
ליבשה, ואני אוכל להביא לכם מחר בבקר שתי דוגיות מלאות
צרכי־אוכל. פננות יבשות—זהו המזון הטוב ביותר. כשיתעורר הרוח
תשתדלו להתקרב יותר אל החוף. בה במדה שתתקרבו יותר, יִרְבֶּה
משא המזון אשר אתי. להתראות !

הוא הושיט את ידו. רב־החובל להץ אותה והוציאה בלי חֶשֶׁק
מידו. דומה היה, כאילו רצה לאחוז בה, כטובע האוחז בחגורת־הצלה.
—במה אדע, כי תשוב אלינו?—שאל הקפיטן.

—אכן, קרא הקברניט—מי יודע, אולי רק משתמט אתה
למען הציל את עורך ?

מקִּקְוִי לא ענה דבר. הוא הסתכל בהם במבטו השקט והמרגיע,
וגדמה להם כאילו עברום זרמיה־מנוחה שזרמו מתוך נפשו.
רב־החובל הרפה את ידו של מקִּקְוִי, אשר במבט מלטף
אחרון חבק את חבר המלחים, טפס מעבר למעקה וירד מן הארבה
לתוך הדוגית שלו.

מר. קוניג נדהם למשמע הדברים האלה, והוא הביט על מקד קוי כעל ממורף.

— ליבשה? — קרא רב־החובל—? למה? הן תעבורנה שלש שעות עד שתגיע לשם בדוגיתך!

מקדקוי מדד במבטו את המרחק והניע בראשו.

— כן עתה ישעה שש. לפני תשע לא אניע לחוף. העם לא יוכל להתאסף לפני עשר. כשיתעורר הרוח תוכלו להתקרב יותר אל החוף, ועם אור הבוקר אבוא.

— בשם השכל וההגיון האנושי! — קרא רב החובל—לשם מה רוצה אתה לאסוף את העם? השוכת אתה כי הארץ בוערת תחת רגלינו? מקדקוי היה שקט כמיהים בקיץ, וכעסו של רב־החובל לא זעזע אף במשהו את השקט הזה.

— לא, רב־החובל—קרא בהגה הזונים שלו—לא ישכחתי כי ארבתך בוערת, ועל כן מפליג אני יחד עמכם למנגריות, אך עלי לקבל תחילה את הרשות לנסוע עמכם. כך הוא המנהג אצלנו. לא דבר קל הוא, שהנשיא עוזב את האי. עניני הצבור עלולים לסבול בהעדרו, ויש אפוא לצבור הזכות לדון אם לתת לי לנסוע אם לאו. אך הם ירשו לי. יודע אני זאת.

—הבטוח אתה בזה?

בטוח אני.

—אם בטוח אתה, למה לך לנסוע שמה? החשבת על הפסד הזמן? לילה תמים.

—כך הוא המנהג אצלנו,—היתה תשובתו האחת של מקד קוי—מלבד זה הן נשיא האי אנכי, ועלי לסדר את הנהלת הענינים לכל זמן העדרי משם.

במשך כל היום נשאה „פירגים“ עם מטענה הבוער בים החומר. עם בוא חלילה הורידו את המפרש העליון והספינה נשאה בחשכה, כשהיא חותרת בגלי־הקצף הסואנים.

הרוח פעלה את פעולתה, ובין כל המלחים אשר על החרטום ועל יד ההגה הורגשה התרוממות הרוחות. עם המשמר השני פתח מִי־שהוא בשירה, ובשעה שמונה נשמעה ישירה מפי כל המלחים. רב־החובל דונפורט צוה להעלות לו את בלי־מטתו אל סוכתו. — שכחתי כבר את טעם השינה, — באר למק־קוי — אין כח עוד, אך אם נחוץ יהיה, בבקשה להעירני.

בשליש בבוקר הרגיש רב־החובל בדחיפה רכה בזרועו. הוא התרומם מיד ונסמך בעודו מזוֹשֵׁן על גֵּוֹת הספון. הרוח נהם את ישיר־הקרב שלו במפרשים וזרם פראי טלטל את „פירגים“. היא התנודדה מצד לצד, וחליפות שקעו במים, פעם דפנה האחד ופעם השני. הספון יוֹטֵף כולו. מק־קוי צעק דבר־מה לרב־החובל, אך הוא לא יכול לשמוע. רב־החובל הושיט את ידו, אחז בכתפיו של מק־קוי ומשכו אליו, עד כי אזנו הוגשה לשפתיו ממש.

— השעה שלוש, — קרא מק־קוי בקולו שהיה דומה עוד להגה היונה, אך הפעם גם מוזר ועמום כבא ממרחק — עברנו מאתים וחמשים מיל. אי קֶקֶסֶצְנֵט הוא במרחק של שלשים מיל אי־שם לפנינו. אין שם כל אור. אם נסע במהירות זאת נתקל באי, ואז נאבד יחד עם הארבה.

— ומה דעתך — לעצור ?

— כן, לעצור עד עלות הבוקר, זה יעלה לנו רק בשעות

מועמות.

„פירגים“ נעצרה עם מטענה הבוער, כשהיא חותרת בלוע הגלים

הרוח התחזקה, ו"פירנים" הצליחה להתקדם בתריסר מילים, למרות הזרם המערבי. למחרת בבוקר נראה לפניכם האי פישקין במרחק שלשה מילים מן הארבה. רבי־החובל דונפורט הבחין בשתי הדוגיות אשר הלכו והתקרבו אל הארבה. ושוב תפס ועלה מקרקוי על הארבה, עלה על הספון החם ואחריו חבילות מרובות של בנות מיובשות, וכל חבילה חבושה בתוך עלים יבשים.

—ובכן, רבי־החובל, —קרא— עתה חזקו את התרנים ומהרו לפָּרֵשׁ. תדע שאין אני ספֵן מומחה—אמר כעבור רגעים אחדים, בעמדו בטבור אצל רבי־החובל, שהעביר את מבטו על מערכת־המפרשים כדי לעמוד על מהירותה של "פירנים"—עליך להביאה עד מנגרִינָה, וכשנתקרב ליבשה—אנכי אעבירנה אל החוף. כמה "קשרים" היא עושה, לפי דעתך? —אחד עשר, —ענה רבי־החובל דונפורט, בהעיפו את מבטו על המים החולפים לפני האניה.

—אחד עשר; אם הוא תתמיד במהירותה זאת—נראה את מנגריוה מחר בבוקר בין שמונה ותשע. בעשר ולכל היותר בחצי האחת־עשרה, אביאכם אל החוף ואז תעבורנה כל דאגותיכם. כח הוכחתו של מק־קוי היה כה גדול, עד כי נדמה היה לו לרבי־החובל, כאילו הרגע המאושר הזה הגיע כבר. רבי־החובל דונפורט חי במשך ארבעה עשר יום במתיחות נוראה, שבה היה עליו לנהל את הארבה הבוערת. עתה הרגיש כי כשל כח סבלו.

הדיפת־רוח חזקה פגעה בערפו ושרקה באזניו. הוא מדד את המרחק ומהר להביט למטה אל המים.

— הרוח מתגברת, — הכריז — ה"תיבה" הישנה עושה עתה

שנים עשר, "קשרים" במקום אחד עשר, אם הדבר יתמיד נצטרך עוד הלילה להוריד את המפרשים.

לא יעמוד עוד הרבה זמן בפני האש. הבוקר גדל החום יותר. האין לך זוג נעלים בשבילי ? לרגלי היחפות הולך ונעשה לא־נוח...

שני גלים גבוהים שטפו את „פירניס“, כשפרשה מפרש, והיא נשאה שוב ברוח. אז הביע הקברניט הראשי את משאלתו, כי טוב היה אלמלי באו הגלים האלו לתוך בטן הארבה, מבלי לפתוח את הכוות. מק־קוי תחב את ראשו לתוך סוכת הקומפס לעמוד על כוון הארבה

—אנכי הייתי מרים אותה בשני קוים—אמר—כשעצרנו אותה גסתה מעט מן הדרך.

—כבר הרימותיה בקו אחד—אמר רב־החובל—האין זה מספיק ?
—אני הייתי מרימה בשני קוים, רב־החובל, הרוח הקלה הזאת דוחפת את הזרם המערבי במהירות יותר מאשר חשבת.

רב־החובל דונפורט הסכים להרים קו וחצי, ועלה בלויית מק־קוי על התורן להתבונן אם נראית כבר היבשה. המפרשים הועלו ו„פירניס“ עשתה עשרה „קשרים“ בשעה.

מהלך הגלים שָׁכַךְ מהרה. הערפל הפניני עוד כסה את הים כולו, ועצבנותו של רב־החובל דונפורט התגברה. כל המלחים עמדו על משמרתם להיות מוכנים, עם בשורת־היבשה הראשונה, לעבוד כשרים למען כון את „פירניס“ עם הרוח. אך כולם ידעו שהחוק המקווה הזה, אשר את סלעיו מכסה דכ־הגלים, אבדון בו, אם ערפל כזה יוסיף להסתיר מעיניהם.

עברה עוד שעה. שלשת הצופים הביטו בלי הפסק לתוך הזוהר הפניני.

—ומה יהיה אם נחטיא ונעבור על מנגריוה ? —שאל פתאם רב־החובל דונפורט.

השואגים ונלחמת במשברים וברוח. דומה היתה הארקה לקונבקה סגורה ממולאה איש, אשר על גבה זחלו האנשים כאמומים קטנטנים שנאחזו בה וכוננו אותה לבאן ולכאן.

—סערה לארגילה היא סערה זאת—אמר מק־קוי אל רבי החובל—באמת לא היתה צריכה להיות כל סערה בתקופת־שנה זאת, אך מוג־האוויר השנה הוא בכלל משונה מאד. הנה פסק הפסמ והנה הוא נושב שוב וישורק מן המקום אשר הוא בא משם—הוא נפנף בידו לתוך החשבת, כאילו מבטו חדר למרחק של מאות מילים—הרי זה במערב, משהו ענקי עולה משם, אורקן או דומה לזה. הצלחתנו היא, כי התרחקנו מזרחה. אך אין זאת אלא נשיבה קלה. —אמר—היא לא תאריך הרבה. אני מבטיחכם.

עם עלות הבוקר נחלישה אמנם הסערה ותהי לרוח הגילה. אך אור היום הביא אתו סכנה חדשה. האוויר גֶּעַפֶּר. הים עילף בצעיף אפרורי, אשר סגר על המבט כמו ערפל, אך זה לא היה ערפל אלא צעיף דק, אשר השמש פלחה אותו ומלאתהו בזרהר הלוחט. ספון „פירנים“ עישן יותר מאשר ביום הקודם, ומצב־רוחם של המלחים נפל שוב. מתוך המטבה נשמעה יבבתו של הנער משרת־התאים. זאת היתה נסיעתו הראשונה בים, ופחד המות קנן בלבבו. כנשמה תועה התהלך רבי־החובל במבט קודר ולעם את שפמו מתוך עצבנות. חדל־אונים היה להחליט דבר.

—ומה דעתך?—שאל אחרי עמדו ליד מק־קוי, אשר אכל את ארוחת־הבוקר שלו: בגנות צלויות וכד־מים.

מק־קוי פלה לאכול את הבגנה האחרונה, הריק את הכד והסתכל לאטו מסביבו. בדברו נראה חיוך קל בעיניו: —כן, רבי־החובל, הסכנה כפולה: להֶשֶׁרף או להֶשֶׁרָף. הספון

על המפה אשר פריש על גג הסוכה — הוא נמצא במרחק מאה מילים, בערך, מצד הרוח.

— מאה ועשרה, — אמר מק־קוי בהגיעו את ראשו בספקנות — קשה להגיע שמה, ואם גם יעלה בדינו להביא את הספינה עד החוף, מי יערוב לנו שלא נתקל בסלעים. המקום הוא רע מאוד, רע מאוד.

—ננסה את מזלנו—החליט רב־החובל דונפורט—והספינה כונה לעבר האי. אחרי הצהרים קצרו את המפרשים מתוך חשש שמא תעבור הספינה במהירותה בחשכת הלילה על האי מוארנהויט, ועם המשמר השני התעודדה שוב רוח המלחים. היבשה היתה קרובה, ולבוקר — כל דאגתם תחלוף כליל.

והנה בא הבוקר. בהיר וחם. השמש הטרופית להטה. הרוח הדרומי־מזרחי הפך מערבה ודחף את „פירניס“ במהירות של שמונה „קשרים“ בשעה. רב־החובל דונפורט חישב את המרחק והרשה להפליג הלאה, בהודיעו שעד מוארנהויט נשארו עוד רק עשרה מילים. הארבה עברה עשרה מילים ועוד עשרה מילים, והצופים על התורן לא ראו מאומה, מלבד מרחב הים המוצף אור השמש הלוהט. — אך פה הן מוכרחות להיות יבשה קרובה — צעק רב־החובל דונפורט מסוכתו.

מק־קוי הצטחק בצחוקו הרך והנדיב, ורב החובל התרוצץ כמטורף, הוא חפש פתאום את משקפתו לערוך תצפית כרונומטרית. —ידעתי כי לא שגיתי — קרא בגמרו את התצפית — 21°55, דרום; 1°36'2 מערב. הנהו האי, הוא נמצא במרחק שמונה מילים מעבר הרוח, וכמה לפי חשבונך, מר. קונוג ?

הקברניט הביט על מספריו ואמר בקול נמוך :

מק־קוי ענה בשקט ובלי כל שנוי בפניו: — אז גָּשָׂא
הלאה, רב־החובל, זהו כל מה שיש בידנו לעשות. לפנינו איי
פאומוטו. אנו יכולים לעבור אלף מילים בין הסלעים ואי־האלמוגים.
סוף־סוף נמצא מקום לעלות.

— ובכן גָּשָׂא הלאה — אמר רב־החובל דונפורט ברדתו אל
הספון — עברנו על מנגריוה. האלהים הוא היודע היכן היא היבשה
הקרובה ביותר. חבל שלא הוספתי עוד חצי קו — הוסיף כעבור רגע
— הזרם הארור הזה מוליך שולל את הספן.

— לפנים קראו הספנים לאיי פאומוטו „הַאָרְכִּיפֶּלְגוּם הַמְסוּפֶּן”
— אמר מק־קוי בעמדם שוב על־יד המצפה — הזרם הזה הוא
שגרם לכנוי זה.

— בסְדָנִי שווחתי פעם עם מלח אחד — אמר מר. קוניג —
אשר עבר את איי פאומוטו, והוא ספר לי, כי בעד הבטחת־הספינות
המפליגות לאיי פאומוטו משלמת חברת־האחריות רק שמונה עשר
אחוזים.

מק־קוי הצטחק ונענע בראשו:

— מסופקני אם החברה מסכימה בכלל להבטיחן באחריות.
בעל־הספינות עצמם מפחיתים מדי שנה עשרים אחוזים מַשְׁנֵה של
כל ספינה.

— אלי, אלי! — נאנח רב־החובל דִּנְפּוֹרְט — יוצא, אפוא, שכל
ספינה קִיָּמַת פה רק חמש שנים. — הוא הניד את ראשו בעצב
ורטן: „מים ארורים! מים ארורים!”

שוב נכנסו שלשתם אל התא לחקור במפה הגדולה, אך
העשן המרעיל אֶלְצָם לצאת מיד אל הספון כשהם מתנשמים ומשתעלים.
— כאן אי מוארנהויט — קרא רב־החובל דונפורט, בהצביעו

אין כניסה ! ולישם מה הם האיים האלה לעזאזל ? ובכן יפה —
 נהם ככלב־ציידים נרגז — על המפה מסומנת תסבוכת של איים. מה
 הם ? לאיזה מהם יש כניסה בשביל ארבתי ?

במנוחה שקע מק־קוי במחשבות. הוא גם לא הביט במפה.
 כל האיים, השרטונים, הלגונות, המצרים היו רשומים בזכרונו והוא
 ידעם, כאשר ידע בן־העיר את הבנינים, הרחובות והשדרות שבה.
 —פֶּפֶקָה וּנְנָה נמצאים במרחק מאה מילים מאתנו, או פחות
 מזה, לצד מערב או מערב־צפון־מערב. אחד מהם הוא בלתי־מיושב,
 ואשר לשני, שמעתי, כי תושביו עברו לאי קדמוס. מלבד זה אין
 בלגונות של שניהם כל כניסה. אי אֶהוּנְאִי נמצא במרחק מאה מילים
 ויותר לצפון־מערב. אין שם כניסה וישוב.

—ושני האיים האלו, הנמצאים במרחק ארבעים מיל מהם ?
 —שאל רב־החובל בהרימו את ראשו מתוך המפה.
 מק־קוי הניע בראשו.

פֶּרוֹס וּמְנוֹהֶנְגִי, אין שם לא ישוב ולא כניסה, אותו הדבר
 גם בִּנְגֶרֶנְגִנו, אך לא כן האי הָאו — אורך הלגונה שלו שלשים
 מיל וארבעה מילים רחבה. יש שם הרבה תושבים ומ־שתיה טובים,
 ודרך כניסתו יכולה לעבור כל ספינה שבעולם.

הוא השתתק והביט בדאגה על רב החובל דונפורט, אשר
 התכופף אל המפה, מחוגו בידו, ופרץ פתאם באנחה כבושה :
 —האין מלבד הָאי האו לגונה וכניסה במקום קרוב יותר ?

לא, רב־החובל, זהו המקום הקרוב ביותר.
 —לישם הן לפנינו עוד מרחק שלש מאות וחמשים מיל—
 דבר רב־החובל במתינות ובהחלטה—אין אני רוצה לקבל על עצמי
 את האחריות להי כל האנשים אשר אתי. הארבה תרד פה במצולות

— $21^{\circ}55'$ — נכון, אך האורך לפי השבונזי הוא $1^{\circ}36'48$, וזה

משנה את פני המצב. אנחנו התרחקנו מרחק הגון עם הרוח.

אך רבי־החובל ענה על חשבון מספריו בשתיקה מבטלת כזאת,

שמר. קוניג חרק בשניו וקלל בחשאי בזעם ובפראות.

— כון את ההגה! צוה רבי־החובל לאו־ח־ההגה — שלשה

קוים! ככה!

אחר שקע שוב בחשבונותיו ובקר את המספרים. זיעה כסתה

את פניו, הוא נשך את שפמו, שפתיו ואת עפרונו והביט על

המספרים במבט כזה, כאילו רוח־בלהות עומד לפני עיניו, ופתאום מעך

בחימה את הניר הרשום באגרופו, השליכו ורמס אותו ברגליו. מר.

קוניג הצטחק כמנצח והלך לו. רבי־החובל דונפורט נשען על סוכתו,

ובמשך חצי־שעה לא הוציא הגה מפיו. עיניו כבדות־הצער לא משו

מעבר הרוח.

— מר. מק־קוי — הפסיק פתאם בכעס את שתיקתו — פה

על המפה מסומנת קבוצת־איים, אך אין לדעת מכאן את מספרם.

איים אלו נמצאים בצד צפון או צפון־מערב, במרחק ארבעים מיל

מכאן. אלו הם איי אַקֶטאון. מה דעתך על אים אלו?

— הקבוצה היא בת ארבעה אים, כולם נמוכים, — ענה מק־

קוי — הראשון לצד דרום־מזרח — מַטוֹאֶרִי, בלתי מיושב, והלגונה

שם בלי כניסה, האי השני — טַנְרִינְגָה. שם חיו פעם כתריסר אנשים,

אך עתה אפשר שעברו למקום אחר, בכל אופן אין לו כל כניסה

בשביל ספינה ורק בסירה אפשר לעבור את הלגונה. השנים הנותרים

— נְהוֹנְהָ וְטַוֶּאֶרְרוֹ. אין שם לא ישוב ולא כניסה, שניהם נמוכים

מאוד. שם לא תמצא כל מקום בשביל "פירנים", היא תאבד.

— השמעתם — קרא רבי־החובל דונפורט בחר־אף — אין ישוב!

את מהלכו. היה פה איש אחד, מחבר ספרים, את שמו שכחתי. הוא נסע פה באנית-הנוסעים "קסקר". פעם נטה בדרכו בשלשים מיל מאי טקסאס, ובמקום זה הגיע לאי טקסאי, והכל באשמת הזרם המשתנה. עתה נהדפנו מעבר הרוח, וטוב תעשה אם תוריד את הארבה בקוים אחדים.

— אך כמה הרף אותנו הזרם מן הדרך? — שאל רבי-החובל בכעס — מאין לי לדעת כמה קוים להוריד?

— גם אני לא אדע, — ענה מקקוי באדיבות רבה.

הרוח נשבה ו"פירנים" נשאה ישר עם הרוח. הספון עשן והבריק באור היום הבהיר-אפור. אחר נטתה הארבה הצדה עברה קודם על מפרשה הימני ואחר על השמאלי, צלבה את נתיבתה ופרשה, בהקציפה את המים, לאיי אקטאון. הצופים אשר על ראשי התרנים הביטו לאפק. האיים לא נראו, רב החובל דונפורט יצא מכליו. כל כעסו התגלגל בשתיקה כבדה וקודרת, ועד הערב התהלך בסוכתו הנה ושוב ועמד לפעמים להסמך על הקיר. עם רדת הדמדומים שנה שוב את מהלך הארפה לצפון-דרום, מבלי להתיעץ גם עם מקקוי. מר. קוניג התעסק, בגניבה, במפה ובקומפס, ומקקוי השתעה אתו, הם ידעו כי הם מחזיקים את מהלך הארבה בכונן לאי האו. בלילה שקט הים. העננים נתפזרו ונראו הכוכבים. רבי-החובל דונפורט נרגע מעט מתוך תקוה, שיום המחרת יהיה בהיר ויפה.

— מחר בבקר אעשה תצפית חדשה. — אמר למקקוי —

השיטה שלי לא הצליחה, מחר אשתמש בשיטת סומר ואעמוד בדיוק על מצבנו. המכיר אתה את שיטת סומנר?

ורב החובל באר למקקוי את שיטת סומנר לכל פרטיה.

יום המחרת היה בהיר. הרוח נשב בחזקה ממזרח, והארבה

איי אקטאון, וחבל, ארבה טובה היא—הוסיף בעצב ושנה את מהלך הארבה, בהטותו אותה יותר לזרם המערבי.

כעבור שעה התענגנו השמים. הרוח הדרומי־מזרחי הוסיף לנשוב אך האוקינוס היה כולו כלוח אשקוקי לענני הסערה אשר עליו. —בעוד שעה נגיע לשם, —הודיע רבי־החובל דונפורט בבטחה —לכל היותר בעוד שעתים, אתה מק־קוי תביאנו למקום ישוב בנר אדם.

השמש לא נראתה, וכעבור שעה לא נראה עוד גם סמן של יבשה. רבי־החובל דונפורט הביט מעבר לחרסום אל המים המתקצפים לפני „פירנים“.

—אלהים אדירים! —קרא בקול—זרם מזרחי! הבט־נא! מר. קוניג התיחס באי־אמון לידיעה הזאת. מק־קוי פקפק, אך הודיע כי באי פאומוטו אין הזרם המזרחי דבר מן הנמנע. כעבור רגעים אחדים ומדחפת־רוח פגעה ב„פירנים“ והארבה התנודדה קשה. —היכן האֶנֶךְ? הורידהו, שמע! —רבי־החובל דונפורט החזיק בחבל־האנך וראה כיצד הוא נדחף לצפון־מערב.

—נסו אתם וראו!

מק־קוי והקברניט נסו והרגישו, איך החבל רוטט ומטפח בגלים. —זרם בן ארבעה „קשרים“—אמר מר. קוניג.

—זרם מזרחי במקום מערבי—קרא רבי־החובל דונפורט, בהעיפו מבט זועם על מק־קוי, כאילו רצה לגולל עליו את כל האשמה. — זאת היא אחת הסיבות, רבי־החובל, שחברות האחריות משלמות רק שמונה עשר אחוזים בעד ההבטחה — ענה מק־קוי בשמחה — כאן אין לדעת דבר מראש, הזרם משנה פה מדי פעם

וגשם החל לטפטף. הרוח שנה את מהלכו בנשבו חליפות מדרום־מזרח לצפון־מזרח. בחצות הלילה הדפה סערה צפונית־מערבית את פירניס' אחורנית, ומאותה שעה לא חדל הרוח לנשוב מן הצד ההוא. — לא נגיע לאי האו לפני השעה העשירית או האחת־עשרה — הודיע רב החובל דונפורט בשבע בבקר.

השמש הופיעה לרגע, אך העננים הכבדים אשר במזרח כסוה מיד והעלימוה מן העין. באותו רגע שאל רב־החובל בקול קובל: — ומה מצבו של הזרם?

הצופים על התרנים לא ראו כל יבשה, וכה עבר חיום בגשם ובסערות תכופות. עם בוא הערב הצטברו במערב עננים כבדים. הברומטר ירד עד 29,50. רוח לא היתה אך הגלים סערו. עבר זמן־מה והארבה התגודדה כמטורפת על הגלים הכבדים, אשר נהרו כהמון סואן מחשכת המערב. המפרישים קופלו במחירות רבה, עד כמה שהגיע כח יכלתם של שני המלחים. כאשר גמרו כל המלחים העיפים את את עבודתם, עוד נשמעו זמן רב מתוך האפלה הקללות, התלונות והאיומים. כאשר נקרא המשמר הימני לחזק את התורן, נגשו המלחים לעבודתם בלי כל רצון ובכל תנועותיהם התאמצו להבליט את איר רצונם ומחאתם.

האוויר על הארבה היה רטוב ומדִּבֵּק כריר, וכשפסקה הרוח התנשמו כולם ושאפו אויר. הזיעה כסתה את פניהם ואת זרועותיהם החשופות. רב־החובל דונפורט היה עיף ורצון יותר מאשר בכל הימים, עיניו תעו סביבו במבוכה והרגשת סכנה קרובה לחצה את לבבו.

— הזרם נטה מערבה — אמר מק־קוי בקול מעודד — לכל הפחות, הננו נוגעים בקצהו. אך רב־החובל דונפורט לא קבל תנחומים

עשתה תשעה „קשרים“ בשעה. רב החובל והקברניט התעסקו בהשבונות המספרים על פי שיטת סומנר. הפעם התאימו המספרים ובצהרים נתקבלו אצל שניהם תוצאות שוות ועל פיה בקרו את המספרים של הבוקר.

— בעוד עשרים וארבע שעות נגיע למקום—הבטיח רב החובל דונפורט למק־קוי—הספון עומד בנס, אך ישעתו קרובה, הבט איך הוא עֶשֶׂן. כשהפלגנו הימה היה הספון כחדש ממש, וְשָׁתִי אוֹתוֹ לפני היציאה מסן־פרנציסקו, ומאד התפלאתי כשהתפרצה בפעם הראשונה האש החוצה ומוכרחים היינו לסגור את כל הפנות בתחתית הארבה. הביטה נא. . .

הוא נשתתק, ובפה פעור נעץ את מבטו בתמרת־עשן דקה, אשר הסתלסלה באורך עשרים טפחים מן הספון מעבר הרוח על־יד התורן התחתון.

—מהיכן הגיע זה לכאן?—שאל רב החובל.

—למטה לא נראה כל עשן, הוא נשאר רק על הספון המוגן על ידי התורן מפני הרוח, ועל פי איזה סבה בלתי־מובנה נראה רק למעלה. תמרת העשן נסתה מן התורן ונחה לרגע מעל לראשו של רב החובל כאות מַאֲסִם מבשר־דעה, אך בעוד רגע נִשְׁאָף הרוח ורב־החובל סגר את פיו.

—כאמור התפלאתי מאד, כשהוכרחנו בפעם הראשונה לסגור את כל הכוות בתחתית הארבה. הספון היה חזק ומוזפת יפה, ובכל זאת חדר מתוכו העשן כמו מתוך נֶפֶח ומאותה שעה אין אנו חדלים מלזפת אותו. אין זאת, כי כביר הוא לחץ האש אשר בפנים הארבה, ואם העשן מרבה כה להתפרץ.

בצהרים התקדרו שוב השמים וקם מזג־אוויר רע. הים סער

המבשל והנער משרת־התאים, רב־החובל ומק־קוי כולם לקחו חלק בעבודה לרגלי הסכנה הצפויה. לפניהם היה שרטון נמוך מקום מסוכן ובלתי מוגן, אשר הגלים השתערו עליו בלי הרף.

שום נפש היה אינה יכולה למצוא לה מנוח בשרטון הזה, ואף עופות הים אינם מעזים לרדת עליו. בשרם הספיקה הרוח להדוף את „פירנים“ נסוגה הארבה מרחק מאה אמות. כשנגמרה עבודתם הקשה, שפכו המלחים מבויל של קללות על ראשו של מק־קוי, מק־קוי זה אשר בא לארבתם ויעץ להם להפליג למִנְרִיָה, אשר עקר אותם מהחוף הבטוח של פִּיטְקִירן והוליכם לאבדון בחלקים מסוכן ונורא זה. אך נפשו של מק־קוי עמדה במנוחתה. הוא האיר להם את פניו בצחוקו הרך והנדיב, והרוח הטובה אשר קרנה ושפעה מתוכו הדרה באורח־פלא לנפשותיהם האפלות והמרות. הם הרגישו בושע בפני־עצמם, והרגשת בושע זאת החניקה בעל כרחם את האיומים והגדופים אשר פרצו מתוכם.

— מים ארורים! מים ארורים! — רטן רב־החובל דנופורט כשהארבה הוסיפה להפליג, אך פתאום העיף את מבטו על השרטון, הוא ידע שעליו להמצא מצד החרטום של הארבה, והנה נראה פתאום מעבר השקט והלכה הלך והתרחק באותו הכוון.

הוא ישב והליט את פניו בידיו, ומיד ראו הקברניט ומק־קוי וכל המלחים את המראה אשר הפחיד כה את רב־החובל. מדרום לשרטון התנשא זרם מזרחי, אשר הרף אותם אל השרטון ומצפוניו של השרטון עלה זרם מערבי. הזרם תפש את „פירנים“ ושלטלה לצד שכנגד.

— עוד קודם לכן שמעתי על איי פאומטו הנוראים האלו—
נאנה רב־החובל בהרימו את פניו החזירים—רב־החובל מִיִּנְדִּיל ספר

ולאור הפנס קרא ב"מורה הדרך לספנים" את הפיק, שבו מורים כיצד מתנהגים בישעת התחוללות הציקלונים. אירשם מאמצע הארבה עלה בכיו החרישי של הנער משרת-התאים.

— סגור פִּיךְ! — נהם רב־החובל בכח כזה, שכל אנשר הארבה רעדו מפחד, והנער מפיר הדממה פִּרְץ בצעקת־פחד איומה. — מר. קוניג! — קרא רב־החובל בקול רועד מכעס ועצבנות —

התואיל ללכת ולסתום בסתקה את פי הממזר הזה? אך במקום מר. קינג הלך מק־קוי, ובמשך רגעים מועטים הרגיע את הנער וישן אותו.

לפני עלות השחר נשבה מדרום־מזרח רוח קלה, אשר נחפכה מיד לרוח חזקה. כל המלחים התאספו על הספון לראות מה יעשה. — עתה הכל על מקומו בסדר, רב־החובל — אמר מק־קוי, אשר עמד אצלו שכם על־יד שכם — האורקן חלף מערבה ואנו נמצאים מדרום לו. הרוח הזאת היא ההד האחרון של הסערה. היא לא תתחזק יותר. יכול אתה להעלות את המפרשים.

— מה יועילו המפרשים? לאן אפליג? זה שני ימים שאין לעמוד על המצב ואי־קָאו צריך היה להראות עוד אתמול. לאן נפנה? דרומה, צפונה, מערבה, מזרחה? הודיעני את זה — ומיד אצוה להעלות את המפרשים!

— ספן מומחה אינני, רב־החובל — ענה מק־קוי ברפותו הרגילה. ואני חשבתי את עצמי לספן מומחה. — אמר רב־החובל — עד הזמן שבו הביאני הגורל לבִּין אֵיִ פאומוטו ארורים אלו.

בחצי היום נשמעה קריאת הצופים: "משַׁב־רחוק לפנינו!" הארבה החליקה על המים, בהתאבקה עם הזרם אשר דחף אותה למשברי החוף. האופיצירים והמלחים עבדו כמטורפים, גם

רבי־החובל נתן את פקודותיו, והארבה נשאה שוב על גלי
ים זעום־פנים זה.

למחרת שררו על הספון העינן מבוכה ומרידה. הזרם התגבר
הרוח נחלשה והארבה טולטלה מערבה. לצופים נגלה ברק־ידי־
טולי ממזרח. הארבה נלחמה שעות רבות בזרם והתאמצה להתקרב
אליו. כחזיון־פלא נראו עוד ראשי עצי־הקוקוס בקצה האופק. רק
מראש התורן אפשר היה לראותם, למטה על הספון הסתירה בעדם
גאות הים.

רבי־החובל דונפורט פנה שוב לעצת מק־קוי והמפה. במרחק
שבעים וחמשה מיל דרומה־מערבה נמצא האי מק־מו. אורך הלגונה
שלו שלשים מיל וכניסה מצוינת לה. כאשר נתן רבי־החובל את
פקודותיו, סרבו המלחים להשמע לו. רב להם להצלות על הגיהנום
אשר מתחת להגליהם! לפניהם—חיבשה, ואם אין לבוא לשם בארבה
יגיעו שמה בסירות. תשקף הארבה! חייהם יקרים להם יותר! נאמנים
היו לה עד הרגע האחרון, ועתה—הקץ לדבר! עליהם לדאוג לעצמם!
המלחים התנפלו אל הסירות, בהדפס מלפניהם את סגן
הקברניט ואת שלישי והחלו להורידן המימה. רב החובל דונפורט
והקברניט הראשי התקרבו אליהם באקדוחים, בזמן שמק־קוי עלה
על גג התא והחל לדבר.

הוא פנה אל המלחים ומיד אחרי הגה־היונים הראשון שלו
עמדו כלם והקשיבו. הוא מלא אותם במנוחתו ובהירותו. קולו הרך
ורעינותיו הפשוטים והישרים חדרו ללבבם בזרם־קסמים והרגיעם
למרות רצונם. מראות וזכרונות ישנים קמו בהם לתחייה. אחדים זכרו
את שירות־הערש אשר לצליליהן נרדמו בימי ילדותם, ואת המנוחה
המתוקה שבה הושכבו בידי אמותיהן לישון. הלפו כל דאגותיהם,

לי על חלק אוקינוס זה, אחרי שספינתו נטרפה פה, ואני צחקתי לו מאחרי גבו. סלח לי, אלהים, אני צחקתי לו. מה הוא הישרטון הזה?—שאל את מקדקוי אחרי הפסקה קצרה.

—איני יודע, רבי־החובל.

—כיצד זה אינך יודע?

—מימי לא ראיתי ולא שמעתי על הישרטון הזה. יודע אני רק כי מסומן הוא במפה. המקום הזה לא נחקר עוד כל צרכו.

—ובכן אין אתה יודע היכן אנו נמצאים?

—לא אדע יותר ממך—ענה מקדקוי רבות.

בשעה ארבע בצהריים נראו לעיניהם ראשי עצרקוקוס, כאילו צצו ועלו מתוך המים, ומיד נראה במרחק בליטת אי־אלמוגים.

—עתה יודע אני היכן אנו נמצאים,—אמר מקדקוי בהורידו את המשקפת מעל עיניו—אנו נמצאים במרחק ארבעים מיל מאחורי האי „האר“, והרוח נושבת נגדנו.

—אם כן עלינו לדעת איך לכונן את הארבה. היכן היא הכניסה אל הלגונה?

—אל הלגונה אפשר לבוא רק בדוגית, אך עכשו כשאנו יודעים היכן אנו נמצאים, יכולים אנו להפליג לברקלי־דירטולי, הנמצא לכל היותר במרחק מאה ועשרים מיל מכאן צפונה־מערבה. ברוח הנוחה הזאת נגיע שמה מחר בעשר בבוקר.

רבי־החובל דונפורט התבונן במפה ונלחם בנפשו מבלי לדעת מה להחליט.

—אם נשביע פה את הארבה—עלינו יהיה בין כה וכה להגיע לברקלי־דירטולי בסירות.

להרדם. הספון היה חם מאוד ואי־אפשר היה לשכב עליו. האדים המרעילים אשר בקעו דרך סדקי הרצפה זחלו על הספון, כרוחות רעות, נכנסו לנחיריים, לגרון וגרמו לעטוש ושעול. עמום ורפה היה אור הכוכבים על־פני הרקיע הכהה, והירח המלא שעלה ממערב האיר והכסיף את רבבות החושים הדקים כקורי העכביש, של ערפלי העשן, שהסתלסלו והתפתלו מן הספון דרך הסירות, התרנים וכלי־הארבה.

— יספר נא לי— אמר רב־החובל בשפשפו את עיניו הדומעות מן העשן— מה היה בסופם של אנשי „בונטי” אשר הגיעו לאי פטיקין? בדין־חשבון אשר קראתי מסופר, כי המלחים העלו את הספינה באש ורק כעבור שנים אחדות גלו את עקבותיהם. אך מה היה בינתיים? זה כבר רציתי לדעת זאת. הן אלה היו אנשים, שצוארם היה כבר בחבל התליה. ביניהם היו גם מילידי האיים ואף נשים. כנראה שהם עוררו מהומות גדולות.

— בן, היו מהומות, — ענה מק־קוי— אנשים רעים וחמאים היו האנשים ההם. פרץ ביניהם ריב בשל נשים. לאחד מראשי הבריונים, וילימס שמו, אבדה אשתו. יתר הנשים שבספינה היו טְהִיטוֹת. אשתו של וילימס נפלה מצוק־סלע בשעת ציד עופות הים, ואז גזל מאת אחד מילידי האי את אשתו. ילידי־האי התקוממו, והרגו כמעט את כל הבריונים. אחר־כך הרגו הבריונים, שנשארו בחיים, את כל ילידי־האי, הנשים עזרו עלידם, וילידי המקום החלו להרוג איש באחיו. היה הרג רב. אנשים נוראים היו האנשים ההם.

— טימטי נרצח בידי שני ילידי־המקום, בעת שסרקו את שערותיו בידדות. הם נשלחו לשם כך על־ידי הלבנים. אחר־כך הרגו אותם הלבנים. טויללו נרצח כמעתו בידי אשתו, כי רצתה

הסכנה, המרירות והכעס — הכל היה כלא היה בעולם זה! הכל הולך למישרים כאשר שומה עליו ללכת, וטבעי היה להם הדבר להפנות את ערפם ליבשה הקרובה ולהפליג ישוב בים בהרגישם את חום הגיהנום מתחת לרגליהם.

מק־קוי דבר בפשטות, אך כוחו לא היה בדבורו. דברה אי־שיותו, אשר השפיעה יותר מכל המלים היפות אשר יכול היה להביע. זאת היתה אֶלְכֶמֶת־נפש עמוקה ובלתי־מושגה, הָאֶרֶץ מסתורית של רוחו, אשר העבירה אותם על דעתם ושעבדה אותם, זה היה זר־אורה אשר האיר את מעמקי־נפשותיהם האפלים, כח מאגנס בטהרה ובחסד, שהשפיע יותר מן האקדוחים אשר הבריקו בידי האופיצירים ואימו באימת־מות. המלחים צעדו מתוך הסוס על מקום אהר, ואחדים אשר התירו כבר את חבל־הסירות — קשרו אותם שנית, ואחר התפזרו כולם והצטדדו מתוך הסוס, איש איש למקומו. פני מק־קוי קרנו בצהלת־ילדים כשירד מגג התא. כל מהומה לא היתה ואיש גם לא הפסיקה. בעולם־הַ יפה זה אשר בו חי אין בכלל כל מקום למהומות ומבוכות.

— אתה הפַּנְטָה אותם — אמר מר. קוניג בגחוך למק־קוי.
— בחורים נחמדים הם, — ענה מק־קוי — לביזהב להם. הרבה עמל ראו והעבודה עיִפה אותם לא מעט, אך הם ימשיכו עד סוף. למר. קוניג לא היה פנאי לענות לו, הוא מהר לתת את פקודותיו והמלחים מהרו למלאותן.

לאט לאט חמו את "פירנים" מעבר הרוח, עד שפָּנּוּ חרטומה ישר מול מֶקְמוֹ.

הרוח היתה רפה ואחרי שקיעת השמש נשתתקה לגמרי. החום היה כבד מנשוא. והאנשים אשר שכבו על החרטום התאמצו

אשר קבלו את המנה המצומצמת של בָּנֹת יִבְשׁוֹת, התמרמרו וקבלו.
 מיום ליום הלכו ונחלשו, ויתאוננו על כאב־מעים אשר בא ממאכלם
 היחיד, מאכל הבנות. כל היום נשא הזרם את „פירנים“ מערבה,
 וחרוץ אשר יכול היה להיות בעֶזַר האֶרְבָּה למען הטוטה דרומה—
 לא בא. לפני סוכת המשמר הראשון נראו עצי־הקוקוס, אשר צמרותיהם
 התרוממו מעל למים וסמנו את אי־האלמוגים הנמוך אשר מתחת.
 —זהו אי טָאָנָה, — אמר מק־קוי — אם הרוח לא תבוא עד
 הערב נחלוף על מָקְמוֹ.

—אנה נעלם הרוח הדרומי־מזרחי? — שאל נרגו רב־החובל
 —מדוע אינו נושב? מה קרה?

— הוא מתעכב על־ידי האדים העולים מתוך הלגונות הגדולות,
 רבים הם במקום הזה—באר מק־קוי—האדים האלה משנים את כל
 מהלך הפסֶט, והם המכריחים את הרוח לנשות הצדה ומביאים את
 הזרם מדרום־צפון. אל נא ישכח רב־החובל כי זהו ה„ארכיפלגוס
 המסוכן“.

רב־החובל דונפורט הסתכל בזקן, פתח את פיו נכון לקלל,
 אך מיד־הבליג ושתק. מציאותו של מק־קוי דיה היתה להחניק את
 ההרפות, אשר הצטופפו במוחו וחרגו להתפרץ מגרונו. השפעתו
 של מק־קוי גדלה מיום ליום משעה שנודמנו יחד. רב־החובל דונפורט
 היה אדם אשר מעולם לא נכנע למי־שהוא. הוא לא חת מפני כל,
 ומימיו לא עצר בלשונו, אך הפעם בפני הזקן הזה, אשר עיני־אשה
 חומות ומלטפות וקול־יונים לו—לא העיז לחרף ולקלל.

כאשר רצה רב־החובל דונפורט לברר לעצמו את ההופעה הזאת
 —הודעזע ממש. הזקן הזה היה רק נצר ממק־קוי, מק־קוי מהספינה
 „בונטי“, השודר אשר ברח מן התליה שחכתה לו באנגליה, אותו

להנשא לאיש לבן. אנשים ללא־אלהים בלבכם היו אלה! ואלהים הסתיר את פניו מהם. עברו שנתים וכל הלבנים וגם השחורים ילידי המקום נרצחו כולם. נשארו בחיים רק ארבעה: יונג, דוֹזֶן, אדמס ואב־אב־זקני מק־קו, וקֹונְטֶל. גם קֹונְטֶל זה אדם נורא היה, פעם נשך את אוזן אשתו, אך רק מפני שלא צדה בשבילו דגים די הצורך.

— אכן, חברה יפה? — קרא מר. קוניג.

— כן רעים וחמאים מאד היו אנשים אלו — אִשֶּׁר מק־קו, והמשך בהגה־היונים שלו את ספורי הדמים והתאוות על אבות־אבותיו הפרועים:

— אב־אב־זקני נצל מידי רוצחיו כדי למות בידי עצמו. הוא התקין לו מכונת־בשול ובשל בה יין־שרוף משרשי צמחים. קֹונְטֶל היה חברו לשתייה, ושניהם סבאו יומם ולילה. לבסוף חלה אב־אב־זקני בקדחת לבנה, ופעם בשעת התקפת המחלה קשר אבן לצווארו והשליך את עצמו הימה. אשת קֹונְטֶל, זאת אשר נשך את אוזנה, נהרגה גם היא בנפלה מצוק־סלע הימה. אז בא קֹונְטֶל אל יונג ודרש ממנו כי יתן לו את אשתו. בדרישה זאת פנה גם לאדמס. אדמס ויונג פחדו שניהם מפני קֹונְטֶל. הם ידעו, כי הוא רוצה להרגם, על כן השכימו ויקומו עליו שניהם ויהרגוהו בגִּזְזֹון. אחרי הדברים האלה מת יונג, ובזה תמו כל המבוכות.

— כי לא היה עוד את מי להרוג, — אמר רב־החובל דונפורט,

לבוקר נשבה ממזרח רוח קלה. כִּשְׂרָאָה רב־החובל דונפורט, שלא יעלה בידו לִקְרֹם את הארבה הרבה דרומה, הרימה בתורן האחורי. הוא פחד מפני הזרם המערבי הנורא, אשר זה פעמים רבות הרף את הארבה ממחוז־הפצה. השקט נמשך כל היום וכל הלילה, והמלחים,

אך הזרם אשר בין שני האיים הדפס צפונה־מערבה, ובשעה אחת בצהרים ראו לאחרונה את התמרים המציעים מרחוק על פני המים, והם נעלמו שוב מבלי להראות עוד.

כעבור רגעים אחדים ראה רבי־החובל כי הארבה נכנסת לתוך זרם חדש אשר בא מצפון־מזרח, ובאותו רגע נראה לעיני הצופים על התרנים קבוצת עצי־קוקוס מצד צפון־מערב.

—זהו ברקה,—אמר מק־קוי—בלי רוח לא נגיע לשם. הזרם נושא אותנו דרומה־מערבה ועלינו להשגיח. במרחק מילים אחדים מפה יש זרם הפונה צפונה ואחרי כן הוא מתעגל ופונה צפונה־מערבה. הזרם הזה ידחפנו מפק־קנה והלאה, ופקרוה הוא המקום הנוח ביותר בשביל ארבתנו.

אך מצבה של „פירנים“ נעשה מסוכן לגמרי. חום הספון התגבר, ונראה היה כי בעלות החום עוד מדרגות מעטות—תפרוץ האש. במקומות אחדים של הספון לא הועילו גם הסוליות העבות של נעלי המלחים, והם נאלצו לרוץ הנה ושוב לבלי הקזות. העשן גדל ואכל את העינים. לא היה איש אשר העשן לא הכאיב את עיניו. כולם השתעלו ונשמו כמשוהפים. אחרי הצהרים הורידו את הסירות, הכינון להפלגה ושמו בהן את חבילות־הבננות האחרונות וגם את חפצי האופיצירים. רבי־החובל דונפורט הכניס גם את הכרנומטר בסירה הגדולה, מתוך חשש שהספון עלול בכל רגע לעלות באש. כל הלילה עבר עליהם בצפית־אימה מעיקה, ועם אור־הבוקר הראשון הביטו זה על זה בעינים אדומות ובפנים הדומים לצללים מתוך תמהון על הספינה הקימת עוד ועל עצמם הנמצאים עוד בחיים.

רבי־החובל דונפורט רץ הנה ושוב להתבונן בספון.

מק־קוי אשר הפיל את פחדו גם בימים ההם, כשאִמ־ת־מות התהלכה על האִי פִיטְקִין ודם אדם נִשְׁפָךְ בו כמים, ולתאוה ההוללת לא היה מעצור. רב־החובל דונפורט לא היה דתי, אך בִּרגֵעַ זה הרגיש תשוקה כבירה לנפול לרגלי הזקן הזה ולהגיד לו מה, מבלי לדעת בעצמו את אשר הוא רוצה להגיד. איזה הרגשה עמוקה סערה את נפשו של רב־החובל, מעבר לגבול הכרתו הרגיש את אפסותו וקטנותו מול האיש הזה המחונן בפשטות ילדותית ורכות של אישה. מובן שהוא לא יכול להשפיל את עצמו בעיני האופיצירים והמלחים, ובכל זאת עוד תססה בו החימה אשר חרגה להתפרץ בגדופיו.

פתאום הבה באגרופו בכותל הסוכה וקרא :

—שמע נא, זקן, אִי־פאומטו הוליכוני שולל, התעללו בי ועשוני לטפֿש, אך אני לא אכנע ! אני אוסיף להריץ את אִרְבָּתי דרך כל האוקינוס, ואם יִדְרֹשׁ גם עד סִין אגיע, עד כי אמצא מעמד בשבילה ! ואם גם כל המלחים יעזבוני—אשאר כאן לבדי ! אני אראה להם לפאומטו ! לא ! אותי לא ירמו ! בחור־חמד היא ארבותי, ואני לא אעזבנה כל עוד ישאר בה אף קרש אחד, אשר אוכל להחזיק מעמד עליו ! השומע אתה ?

—ואני אשאר עִמָךְ רב־החובל—אמר מק־קוי.

בלילה נשבה רוח קלה, מִדִּיקָה, מדרום, ורב־החובל הזועם עם מטענו הנוער חָשַׁב ומדד את הרוח אשר דחפה אותם מערבה. לפרקים תכופים סר הצדה, חרף וקלל בחשאי שמק־קוי לא ישמע. אור היום האיר את שפעת עצי־הקוקוס אשר נראתה מצד דרום.

—זהו חוף מקמו,—אמר מק־קוי — במרחק מילים אחדים מערבה נמצא האִי קִטִּיו. נפליג לשם.

שדבר־מה איום יארע תיכף. איש מהם לא יכול לבאר מאין לו הבטחון הזה, אך הם הרגישו שדבר־מה מוכרח לקרות. מק־קוי רץ לפניו לעמוד על מקומו על־יד חרטום הארֶפָה, למען העביר אותה אל הלגונה, אך רב־החובל תפשו בידו והטה אותו הצדה.

—עשה זאת מכאן! —קרא—הספון אינו בטוח. מה זה?
—שאל כעבור רגע—העומדים אנו על מקום אחד?

מק־קוי הצטחק:

—נתקלנו בזרם של שבעה „קשרים“, —אמר—אלו הם גל־ים החוזרים מן הלגונה ומשתפכים שוב הימה.

עברה עוד שעה ו„פידנים“ הספיקה לזוז מעט לארכה, אך הרוח התגברה והיא החלה להתקדם.

—ימהרו נא אחדים מכם אל הסירות! —פקד רב־החובל דונפורט.

וטרם נמוג הד קולו של רב־החובל והמלחים טרם הספיקו למלאות את הפקודה—והספון האמצעי המריא למעלה בעמוד־עשן ולהבות אשר אחזו במפרשים ובחבלים, חלק מהם נשאר תלוי על התרנים והשאר נפל המימה. על־ידי נשיבת הרוח האלכסונית נצלו המלחים העובדים. כולם נדחקו מבוהלים אל הסירות, אך קולו של מק־קוי עצר בהם.

—אל תבהלו—אמר—הכל בסדר! יואיל נא אחד מכם להוריד את הנער משרת־התאים.

אוחז־ההגה עזב בבהלה את גלגל ההגה, ורב־החובל דונפורט קפץ והספיק בעוד זמן לתפוש בידות הגלגל ולמנוע בער הארכה להסחף בזרם ולהטלטל אל החוף.

—מוטב שתלך לפקד על הסירות! —קרא למר. קוניג—

עתה אין זאת אלא שאלה של ישעות ואולי של יגעים
—הודיע בפנותו אל סוכתו!

מן התורן נשמעה הקריאה „ארץ“! מן הספון לא נראה
היבשה, ומקרי טפס על התרנים, ורבי־החובל השתמש בהעדרו וישפך
את כל מרירותו וזעמו בקללות וחידושים, אך קללותיו נפסקו פתאום,
כי באותו רגע נראה לעיניו קו כהה על פני המים לצד צפון־מזרח.
זאת לא היתה סופה אלא רוח קלה, פסג שנחלש, ואשר

למרות ירדתו בשימונה קיום עוד פעל בכל זאת את פעולתו.
—הָרָם, רבי־החובל, אמר מקרי—כאשר הגיע אל הסוכה—
זהו החוף המזרחי של פְּקָרָה, ועם הרוח הזאת נוכל בעזרת כל
המפרשים לבוא ישר אל הכניסה.

כעבור שעה ראו מן הספון את עצי־הקוקוס ואת החוף
הנמוך. על כולם העיקה ההרגשה שרגעי „פירנים“ ספורים. רבי־החובל
דונפורט נתן פקודה להוריד את כל שלש הסירות, בכל אחת הושיב
מלח אחד ופקד עליהם להחזיק את הסירות במרחק ידוע מדפני
האַרְבָּה. הארְבָּה הקיפה את חוף האי במרחק שני „חבלים“.

—הָבֵן את הארְבָּה להעתיקה, רבי־החובל—הזהיר מקרי.
כעבור שעה נעלמה היבשה, ולפניהם נפתחה רצועת־מים
שמאתחילה נראתה הלגונה כראי ענקי, אשר ארכו שלשים מיל
ורחבו עשרה.

—ועתה, רבי־החובל!

ובפעם האחרונה התכופפו התרנים ונשמעו לגלגל־ההָנָה,
והארְבָּה באה אל תוך הכניסה, ובטרם נגמרה הַטָּת הארבה וטרם
הספיקו לחזק את ההבלים וכל המלחים והאופיצירים נסוגו בבהלה
אל סוכת רבי־החובל. לא קרה כל דבר, אך כולם היו בטוחים

—מה מהלך הארבה, רבי־החובל ?

—צפונית־מערבית־מערבה !

—החזק מערבית צפונית־מערבית !

רבי־החובל דונפורט סבב את הגלגל וכוון את הארבה.

—מערבית־צפונה, רבי־החובל !

—מערבית־צפונה—כן !

—ועתה מערבה !

לאט, לאט קו לקו עשתה „פירנים“ את סבובה, העוצר אותה בפני הרוח, בהכנסה למבוא־החוף, וקו לקו, בבטחה ומנוחה כזאת, כאילו שהות של אלף שנה לפניו — הקריא מק־קוי את שנויי מהלך הארבה.

—עוד קו אחד, רבי־החובל !

—קו אחד !

רבי־החובל דונפורט סבב את גלגל ההגה, אחר הִפִּיק פתאום אחורנית לעצור בארבה.

—החזק ישר !

—ישר ! כן הוא !

אף כי נשיבת הרוח היתה לצד אחורי הארבה, היה החום קשה מנשוא. רק באלכסון יכול רבי־החובל להתבונן אל הקומפס, בסוכבו את ההגה פעם בידו האחת ופעם בשניה למען שפשף את אבעבועות כפיו הנפוחות ולהגן על עיניו.

זקנו של מק־קוי היה עשן כולו וריח השערות החרוכות אשר הגיע לאפו של רבי־החובל הכריחו להפנות את מבטו בדאגה לעברו של הזקן. רבי־החובל החליף מדי פעם בפעם את ידיו האוחזות בהגה, למען שפשף את אבעבועותיהן במכנסיו. בזה אחר זה עלו

אחת מהן תקשור סמוך לדפני הארבה, אנכי אבוא בה ברגע האחרון.
מר. קוניג הסס, אחר שפס מעבר למעקה הארבה ונכנס אל
הסירה.

—הרחק חצי קו, רב החובל!
רב־החובל הזדעזע: הוא חשב קודם, כי הוא נשאר לבדו
בארבה.

—כן, כן—ענה—חצי קו.
באמצעיתה היתה הארבה כיס־להבות פתוח, אשר מתוכו
עלו ופרצו גלי־עשן כבירים, שהתרוממו מעל לתרנים והסתירו
את חלקה הקדמי של הארבה. תחת מחסה המפרש התחתון מלא
מק־קוי את תפקידו הקשה: להעביר את הארבה דרך התעלה
הצרה. האש זחלה על הספון ועברה ממקום התפרצותה אל החלק
העליון של הארבה. מגדל המפרשים הזורד על התון הראשי
נפק כרצועה דולקת—ונעלם. רב־החובל ומק־קוי לא יכלו לראות
את המפרשים הקדמיים, אך הם ידעו כי אלו עומדים עוד.
—לו רק לא נשרפו כל המפרשים לפני בואנו אל הלגונה—
נאנח רב־החובל.

—הם יעמדו!—הרגיעו מק־קוי בבטחון—עוד יש זמן. הארבה
ודאי תספיק להכנס אל הלגונה, וכשתהיה הארבה בפנים הלגונה
מכוונת מול הרוח, תהדוף הרוח את העשן, וגם לא תתן לאיש
להתרחב.

לשון־אש התפתלה וחבקה את התון הראשי, התארכה
ללחך את שורת המפרשים התחתונה, לא השיגה אותה—ונעלמה.
מלמעלה נפל חבל בוער על ערפו של רב־החובל. הוא נתר
ממקומו כנשוק־צרעה ונער מעליו את האש.

החליקו שני הגברים וירדו בבת־אחת אל הסירה. המלח אשר ישב על חרטומה, חתך את החבל בסכיניו מבלי לחכות לפקודה, המשוטים התרוממו וננעצו במים והסירה נשאה אל החוף.

—מקום נהדר, רב־החובל—לחש מק־קוי בהביטו לאחור.

—כן, מקום נהדר—ענה רב־החובל—וכל זה הודות לך.

ישלש הסירות שטו אל חוף־האלמוגים הלבן. בקצה חורשת עצ־הקוקוס שעל החוף נראו סוכות־העשב, אשר לפניהם התגודדו כעשרים איש או יותר מילידי המקום ולטשו עינת־מהון גדולת אל המדורה הענקית אשר הגיעה להופיהם.

הסירות עלו על הקרקע ויושביהן יצאו מתוכן אל החוף הלבן.

—ועתה,—אמר מק־קוי—עלי למצוא דרך לשוב לפיטקין.

כל המפרשים בלהבה, וזה הכריח את שני הגברים להתכוין ולהסתיר את פניהם.

—עתה—אמר מק־קוי, בהעיפו את מבטו אל החוף הנמוך—
עוד ארבעה קוים ברוח, ואחר—האיץ בה!

סחבות־יריעות וקצות־חבלים בוערים נזרקו עליהם וסביב להם. עשן מחניק של חבל אשר בער להגלי רב־החובל גרם לו התקפת־שעול חזקה, בכל זאת לא הוציא מידו את היתדות של גלגל ההגה. לבסוף הוכתה הארבה בתחתיתה, חרטומה השתרבב למעלה, וכשזזה קדימה נתקלה תחתיתה ועמדה. מכול של שָׁבָרִים דולקים, אשר ננערו על ידי זעזוע האֶבְקָה, נשפך עליהם. הארבה זזה שוב ונתקלה גם הפעם במעכה בחודה את האלמוגים אשר תחתיה. היא הוסיפה לזוז ונתקלה בשלישית.

—סבב בחזקה! אמר מק־קוי— בחזקה? — שאל רכות כעבור רגע.

— היא לא נשמעת עוד להגה—קרא רב־החובל.
—טוב, עתה היא מסתובבת!—מק־קוי הכיש אל מעבר לארְבָּה.
— חול רך ולבן. למקום טוב מזה לא פללנו. מקום מצוין.
כשגמרה הארבה את סבובה, התפרצו עשן ולהבה איומה מחרטומה. הקפיטן דונפורט נאלץ היה מרוב כאב הפניות להרפות מן ההגה, ורץ אל הסירה אשר נמצאה בין התורן האמצעי והאחורי. הוא פנה אל מק־קוי, אשר נטה הצדה לפנות לרב־החובל את הדרך לסירה.

— אתה קודם! — קרא רב־החובל, תפש אותו בכתפיו והעבירו דרך המעקה אל הסירה. אך הלהבות והעשן קשים היו מדי, והוא בא מיד אחרי מק־קוי. באחוז בחבל, מבלי לדחוף אחד את השני,

